

AĞUSTOS 2024

SAYI 1

YALOVA
ZEKA KIZ PROJE İHL

EDEBİ ZEKA

Bülten

Biz **Yalova Zehra Ekşinozlugil Proje Kız İHL** öğrencileri olarak, kâğıt ve kalemle olan dostluğumuzu bir üst seviyeye taşımak amacıyla yola çıktık.

Din Öğretimi Genel Müdürlüğünün, Müfredattan Marifete Kültür Nesli **MÜMKÜN** etkinlikleri kapsamında çalışmalarına başladık. Kurduğumuz edebiyat atölyesine **EDEBİ ZEKA** ismini verdik.

İyi bir okur-yazar olabilmek için pek çok edebi metin okuyup değerlendirmeler yaptık.

Okulumuza yazarlar davet ederek söyleşi ve imza etkinlikleri düzenledik.

Çeşitli yazma teknikleri üzerinde çalışıp metinler ürettik. Eserlerimizi güzel görsellerle süsleyip pdf dergi halinde okura sunduk.

Şimdi de yazdıklarımız iki kapak arasında toplandı. Dokunabildiğimiz bir forma büründü. Gurur ve heyecanımızı bizimle paylaştığınız için çok mutluyuz. Biz yazarken çok eğlendik. İnşallah siz de okurken keyif alırsınız.

Bu süreçte bize destek olan Müdürümüz **Ali Ramazan Şimşek** ve atölye eğitmenimiz yazar **Hatice Tekin**'e teşekkür ediyor, sizleri **EDEBİ ZEKA Bülten**'le baş başa bırakıyoruz.

TASARIM
Hatice Tekin

YAZARLIK
ATÖLYESİ

Asel Aksoy
Berranur Akansu
Ecrin Yeke
Edanur Süt
Elif Çapar
Hayrunisa Demirtaş
Henan Ali
Melike Bahçekapılı
Nuran Naz Palan
Nur Sena Tokta
Vehibe Cisri
Zeynep Feyza Uzun

- 1 İMAM HATİPLİ OLMAK - Melike Bahçekapılı
- 2 KADİR GECEİNİN BEREKETİ - Nuran Naz Palan
- 3 KAPADOKYA - Vehibe Cisri
- 4 MİLLİ İRADE-UNUTMAYACAĞIZ - Edanur Süt
- 5 İSTANBUL'UN KADİM GÖLGELERİ - Vehibe Cisri
- 6 GÖNLÜMDEKİ RESUL-KUBBELERİN GÖLGESİ - E. Süt, Z.F. Uzun
- 7 HİÇ-SUÇLU - H. Demirtaş, N.S.Tokta
- 8 BİR GECE BİR DİRENİŞ - Vehibe Cisri
- 9 GÜN IŞIĞI-ZAMAN - H. Demirtaş, E. Çapar
- 10 ENKAZ - Vehibe Cisri
- 12 YOSUN-KADER-SOHBET-BÜYÜMEK - H.Demirtaş, E. Çapar, E. Yeke, N.S. Tokta
- 13 TUTKAL TATMAYAN HİKÂYENİN NE OLDUĞUNU BİLMEZ - V. Cisri
- 14 NEZAKET-KARGA - N.S. Tokta, H. Demirtaş
- 15 YILDIZLARIN ÖTESİNDE - Vehibe Cisri
- 16 MÜZİK - Nuran Naz Palan
- 17 YARIŞ - KARASU - Vehibe Cisri
- 18 DÜŞ - GECE - Vehibe Cisri, Zeynep Feyza Uzun
- 19 RÜZGÂR - BELKİ ZAMANLA - Henan Ali, Asel Aksoy
- 20 SENİN YOLUN - HAYAT - TELSİZ CIZIRTISI - N.S. Tokta, B. Akansu
- 21 MİLLET İRADESİ - GÖZYAŞIYLA SULANAN - E. Süt, Z.F. Uzun
- 22 HAZİNE BEKÇİSİ - Vehibe Cisri

İMAM HATİPLİ OLMAK

MELİKE BAHÇEKAPILI

İmam hatipli olmak, ruhun derinliklerine işleyen, insanın kalbini titreten bir serüvendir. Okula adımınızı attığınız, o andan itibaren sadece bir okulda değil aynı zamanda uçsuz bucaksız bir yolda yürümeye başlarsınız.

Günün ilk ışıklarıyla birlikte okulun bahçesinde toplanmak, dostlarınızla hocalarınızla birlikte öğle namazını eda etmek, o anların büyüyle ruhunuzu arındırmak... İmam hatipli olmak her gün yeniden doğan bir güneş gibi, her yeni güne yeniden başlayan bir yolculuktur. Okulun koridorlarında yankılanan selamlaşmalar, sınıflardan yükselen Kuran tilavetleri, kalbinize huzur ve dinginlik katar.

Bazı hocalarımızın gözlerindeki parıltı, şefkat ve anlayış, bize sadece bilgiyi değil aynı zamanda sevgiyi ve merhameti de öğretir. Onların her biri bu serüvenimizde bize bir yoldaş bir rehberdir. İmam hatipte aldığımız her bir ders bir pırlanta değerindedir, bizi sadece akademik olarak değil manevi olarak da yükseltir. Her bir ayet her bir hadis, hayatımıza anlam katar, ruhumuzu besler.

Peki ya aynı bizim gibi maneviyata göz dikmiş arkadaşlarımızla birlikte geçirdiğimiz o kıymetli anlar? O anlar yalnızca okul yıllarımızın değil hayatımızın da en kıymetli anlarıdır. Namaz saati geldiğinde, birlikte saf tuttuğumuzda, omuz omuz verdiğimizde, aramızdaki bağlar da güçlenir. İmam hatipli olmak bir dostluk bir kardeşliktir. Her biri hayatımızın her anında yanımızda olacak, sevinçlerimizi ve kederlerimizi paylaşacak dostlardır. Ne olursa olsun yanımızda arkamda duran biri var denildiğinde, o kişi olmaktadır. O dostluk, yıllar geçse de yollar ayrılrsa da kalplerde hep var olacaktır.

Bazen zorluklarla karşılaşırız, sınavlarla, sorumluluklarla boğuşuruz. Ancak biliriz ki her zorluk bir imtihandır ve bu imtihanlar bizi daha güçlü kılar. Ailelerimiz ve hocalarımızın duaları, nasihatleri ve desteğiyle bu yolda yürümek, bize güven ve cesaret verir. Onların varlığı bizler için en büyük nimettir. Biz bu yolda ilerlerken onların her birinin ufak kattığı bir değer, asla unutulamaz. İmam hatipli olmak cesaretli ve güçlü olmak demektir kimsenin altında ezilmemek doğru yolu bilip hak adına konuşmak yaratıcının izinden gitmektir.

İmam hatipli olmak sadece bir eğitim değil, aynı zamanda bir yaşam biçimidir. Maneviyatla yoğrulmuş bu yolda yürürken, attığımız her adımda rabbimize daha da yakınlaşırız. Burada öğrendiğimiz her şey sadece okul yıllarımızla sınırlı kalmaz, hayatımızın her anında her kararımızda her davranışımızda bize rehberlik eder. Bizler bu yolda yürürken inançla azimle ve kararlılıkla yol alırız. Biliriz ki bu yolda yürürken geçmişin mirasını geleceğe taşır, medeniyetimizin izlerini yeniden canlandırırız.

İmam hatipli olmak bir ruh bir kimlik bir aidiyettir. Ve bizler, bu kutsal mirası onurla taşıyarak geleceğe umutla bakarız. Gittiğimiz yer neresi olursa olsun gerek bir konuşma gerek bir oturuşla bir nur gibi parlar farkımızı her şekilde belli ederiz. Her sabah bıkmadan usanmadan yeniden başlar, her gün yeniden öğreniriz. İmam hatipli olmak, bir kalbin en derin köşesinde taşıdığı bir sevda bir inançtır. O sevda yıllar geçse de nesiller boyu aktarılır, sonsuzluğa uzanır. Ve son olarak en önemlisi "İMAM HATİPLİ OLMAK BİR AYRICALIKTIR."

**“Kadir gecesini, fazilet ve kudsiyetine inanarak ve sevabını yalnız Allah’tan bekleyerek ibâdet ve tâatle geçiren kimsenin -kul hakkı hâriç- geçmiş günâhları bağışlanır.”
(Müslim, Müsâfirîn, 175)**

KADİR GECESİNİN BEREKETİ

NURAN NAZ PALAN

Odası serin olmadığı halde içi ürperdi. Kalkıp pencereyi kapattı. Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Bu duygunun Kadir gecesinden dolayı olduğunu düşündü. Okuldaki öğretmeni, “Ramazanın son on gününden biri Kadir gecesidir, hangisi olduğunu siz hissedeceksiniz.” demişti. Hemen yatağından kalktı. Heyecanını bir türlü bastıramıyordu. Abdest alıp şükür namazı kılacak, Kur’an’ı Kerim okuyacaktı. Lavabonun karşısına geçti, kırmızı tişörtünü dirseğine kadar sıvadı. Sarı çizgili çoraplarını çıkarıp cebine sokuşturdu. Niyet edip abdest almaya başladı.

İçini kaplayan huzuru hayatının hiçbir anında hissetmemişti. Öğretmenin anlattığı şeyler kafasında bir bir yerine oturuyor, bazı şeyleri daha iyi idrak ediyordu. Salona gidip annesinin seccade setini aldı. Ne kadar da güzel kokuyordu. Annesi onu gördüğünde çok sevindi. Biricik kızı ilk kez kendi isteği ile namaz kılıp Allah’ın huzuruna çıkacaktı. Kız annesinin gözlerinin dolduğunu ve yüzündeki mutlu gülümsemeyi gördü. Doğru bir yola ilk adımlarını attığını anladı. Seccadeyi kible yönüne serip namaza başladı. Kafasını her secdeye koyduğunda Allah’a daha da yakınlaştığını hissediyordu. Namazın neden önemli olduğunu, hayatımızdaki etkisini kıldığı şükür namazı sayesinde öğrenmişti. Bu saatten sonra hayatını beş vakit namaz üzerine düzenleyecekti.

Kur’an’ı Kerim’ini açıp okumaya başladı. Her bir satırın altında ezilen kalbi, büyük bir şükür duygusu ile dolup taşıyordu. Kur’an-ı Kerim kapattıktan sonra uzun uzun dua etti.

Allah’ı onu terk etmemişti...

Üç ay sonra...

“Kızım, uyan hadi, bak ezan okundu...” Genç kız, annesinin nurlu sesini duyunca sıcacık yatağından kalktı. Üç aydan bu yana hayatı çok güzelleşmişti. Öncelikle iyi bir sonuç elde etmek için yıllardır çalıştığı sınavdan, yeterli puanı alıp istediği üniversiteye yerleşmişti. Yeni bir dil öğrenmeye başlamış, ehliyetini almış, sonrasında küçük kardeşinin okuma ve yazma öğrenmesine yardım etmişti. Bu işlerin yanı sıra ibadetlerini de yapmış hayatını çok güzel bir düzene sokmuştu. Bu düzen sayesinde çoğu şeyin farkına da varmıştı. Bugün çoğu insan için sıradan bir gün olabilirdi ama onun için değildi. Hayatının en önemli günüydü. O, bugün tesettüre giriyordu. Belki de şu zamana kadar yaşadıklarından daha özeldi, çünkü bugün onun yeniden doğduğu gündü. Tesettürle yepyeni başlangıç yapacaktı.

Ne kadar güzel... Bir genç daha hayatının merkezinde olması gereken şeylerin farkına vardı. Hayatını namazın, Kur’an’ı Kerim’in, tesettürün ve diğer ibadetlerin doğrultusunda yaşamaya başladı. Bunları yaparken dünyevi işlerden vazgeçmesi gerekmedi. Her şeyini sorunsuz bir şekilde devam ettirdi. İbadetler günlük işleri yapmaya engel olmak yerine, hayatındaki engelleri yok ediyordu.

KAPADOKYA

VEHİBE CİSRI

Yaz tatilinde arkadaşlarımla birlikte Kapadokya'ya bir gezi düzenlemeye karar verdik. Yanımda Zeynep, Ali ve Elif vardı. Hepimiz, bu mistik bölgenin tarihî ve doğal güzelliklerini keşfetmek için heyecanla doluyduk. İlk durağımız Göreme Açık Hava Müzesi oldu. Burada, kayalara oyulmuş antik kiliseler ve manastırları gezdik. Taş duvarlardaki fresklerin renkleri solgun bile olsa tarihî anıların canlılığını hissettiriyordu. Her bir kilise, yüzyıllar öncesine ait bir hikâye anlatıyordu.

Göreme'de dolaşırken, birdenbire gözümüze hiç fark etmediğimiz bir mağara çarptı. Diğerlerine hiç benzemiyordu. İçeriye girdiğimizde, dar ve karanlık bir koridorla karşılaştık. Hepimizin kalbi heyecanla çarpıyordu. Koridorun sonunda parlayan bir ışık vardı. Yaklaştıkça ışığın kaynağının bir taş tablet olduğunu fark ettik. Tabletin üzerine dokunduğum anda, etrafımızda bir ışık huzmesi belirdi ve aniden kendimizi farklı bir yerde bulduk.

Gözlerimizi açtığımızda, Kapadokya'nın çok daha eski bir zamanına gitmiştik. Peri bacaları, vadiler ve kayalar aynıydı, ancak insanlar farklıydı. Antik dönem giysileri içindeydiler. Kaya mezarlarını ve kiliseleri el aletleriyle oyarak yapıyorlardı. Zamanın gerisinde, bu toprakların gerçek yüzünü görmek muazzam bir deneyimdi.

İlk olarak, insanların büyük bir titizlikle çalıştığı bir kaya kilisesine doğru ilerledik. Taş ustaları, ince işçilikle freskler üzerinde çalışıyor, her detayı büyük bir özenle çiziyordu. Biz de onlara yardım etmek istedik ve bize nasıl çalıştıklarını gösterdik. Tarihin bu kadar yakından tanığı olmak, hepimiz için unutulmaz bir deneyimdi.

Sonra, Uçhisar Kalesi'nin yapım aşamasına tanıklık ettik. Kale, yüksek bir kaya kütlesi üzerine inşa ediliyor, her bir taş, büyük bir özenle yerleştiriliyordu. İnşaatin tepesine tırmandığımızda, Kapadokya'nın geniş vadileri ve peri bacalarının büyüleyici manzarası karşımıza çıktı. Bu manzara, kalbimizi derinden etkiledi ve doğanın bu muhteşem yaratımına hayran kaldık.

Daha sonra, Paşabağ Vadisi'nin eşsiz peri bacaları arasında dolaşırken, insanların bu doğal oluşumları nasıl kullandıklarını gözlemledik. Vadinin derinliklerinde, kayalara oyulmuş evler ve depolar vardı. Bu yapılar, insanların doğayla uyum içinde nasıl yaşadıklarını gösteriyordu. Her bir kaya oyması, doğanın gücü ve insanın yaratıcılığına dair birer tanıklık gibiydi.

Son olarak, Avanos'un antik seramik atölyelerinde zaman geçirdik. Ustalar, ellerinde şekillenen çamurla muhteşem seramik eserler yaratıyordu. Biz de onlarla birlikte çalışarak, Kapadokya'nın zanaat geleneğini öğrenmeye çalıştık. Her bir parça, geçmişin sanat ve kültürünün bir yansımasıydı. Bu zanaatın ustalığına tanıklık etmek büyüleyiciydi.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadan, yeniden o parlayan taş tabletin yanına döndük. Tabletin üzerine tekrar dokunduğumda, ışık huzmesi bizi tekrar kendi zamanımıza geri getirdi. Hepimiz, bu olağanüstü maceranın etkisinden çıkamamıştık. Kapadokya'nın tarihî eserlerini sadece görmekle kalmamış, onların yapılışına da tanıklık etmiştik.

Bu deneyim, hepimizin hayatında derin izler bıraktı. Artık Kapadokya'nın her köşesi, bizim için sadece bir tarihî alan değil, aynı zamanda geçmişin derin izlerini taşıyan bir hatıra oldu. Bizler, o günü asla unutamayacaktık; çünkü tesadüfen geçmişe gidip Kapadokya'nın gizemlerini keşfetmek, hayatımızın en büyük macerasıydı.

MİLLİ İRADE

EDANUR SÜT

15 Temmuz 2016 tarihi Türkiye için bir dönüm noktası olmuştur. Bu tarih, Türkiye Cumhuriyeti'nin demokratik düzenine yönelik hain bir darbe girişiminin yaşandığı gün olarak hatırlanır.

O gece, ülke genelinde bir grup asker tarafından gerçekleştirilen bu kalkışma, milletin güçlü iradesi ve demokrasiye olan bağlılığı sayesinde bastırılmıştır. 15 Temmuz gecesi, Türkiye'nin dört bir yanından milyonlarca vatandaş sokaklara çıkmış, tanklara, silahlı kuvvetlere karşı direniş göstermiştir. Demokrasiye sahip çıkmak için meydanlara dökülen insanlar, büyük bir cesaret ve kararlılıkla ülkelerinin geleceğine sahip çıkmışlardır. Bu direniş, sadece siyasi bir olayın ötesinde, Türk milletinin demokrasiye olan inancının ve kararlılığının bir göstergesi olarak tarihe geçmiştir. 15 Temmuz'un ardından Türkiye, demokrasi ve millî iradeye sahip çıkmanın ne kadar önemli olduğunu bir kez daha görmüş ve bu olayın ardından birlik ve beraberlik içinde daha da güçlenmiştir. Darbe girişimi sırasında hayatını kaybeden şehitlerimiz, milletimizin hafızasında daima yaşayacak ve bu mücadele ruhu her zaman hatırlanacaktır. Bu karanlık gece, Türkiye için bir uyanış anı olmuş ve demokrasinin, millî iradenin her türlü tehdide karşı nasıl korunması gerektiğini göstermiştir.

15 Temmuz, bir milletin bir araya gelerek, demokrasi için verdiği mücadelenin sembolü olmuş, Türkiye'nin geleceği adına bir dönüm noktası teşkil etmiştir. Bugün Türkiye, o gece yaşananları unutmayarak, demokrasisini güçlendirme ve millet iradesini daha da pekiştirme yolunda kararlı adımlar atmaktadır. 15 Temmuz'un yıldönümlerinde yapılan anma etkinlikleri ve şehitlerimizin anısına düzenlenen etkinlikler, milletin bu mücadeleyi asla unutmayacağını ve demokrasi için ne kadar büyük bedeller ödendiğini göstermektedir. Sonuç olarak, 15 Temmuz 2016, Türkiye için bir direniş, bir birlik ve beraberlik simgesi olmuş, demokrasiye olan inancın en güçlü kanıtı olarak tarihe geçmiştir.

Bu olay, Türk milletinin iradesine ve demokratik değerlerine sahip çıkma azminin ve kararlılığının bir göstergesidir.

15 TEMmuz

UNUTMAYACAĞIZ

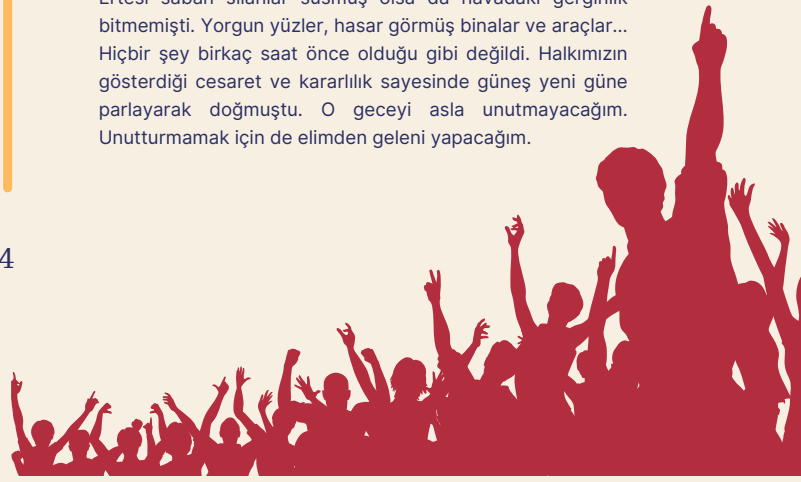
EDANUR SÜT

Babam, annem ve ben her akşam yaptığımız gibi dolaşmaya çıkmıştık. Kimi yürüyor kümü konuşuyor, herkes yanındakiyle eğleniyordu. Parkın kenarındaki büyük ekranda sevdiğimiz şarkıcıları izliyorduk. Birden ekran karadı. Sonra haber kanalları gösterime girdi. Sürekli olarak "Demokrasimizi hedef alan hain girişim..." diyorlardı ama ben anlamakta güçlük çekiyordum. O sırada yaklaşmakta olan bir uçağı fark ettik. Daha önce kimse bu kadar alçaktan uçtuklarına şahit olmamıştı. Korkuyla anneme sarıldım. Babam da bizi kucakladı. Uçağın sesi kulakları sağır edecek güçteydi. Başımızın üzerinden geçerken kalbim duracak gibi oldu.

Birden silah sesleri duyuldu. Herkes yere çökmüş korkuyla etrafa bakıyordu. O sırada annem elimden tutup babamı takip etmeye başladı. Önümüzden ilerliyor ve bizi güvenli bir yere götürmeye çalışıyordu. Ne olduğunu anlayamıyordum. Bir tank büyük ve korkunç sesiyle sokağın başında göründü. Babam bizi sakinleştirmek için "Sakin korkmayın, yanınızdayım." diye bağıırıyordu. Büyük bir duvarın arkasına saklandık. Annem gözlerimin içine bakıp "Korkma, birlikteyiz." diyordu ama korkum geçecek gibi değildi.

Uçaklar, silahlar, tanklar... Hepsi bir kâbus gibiydi. Her yerde karışıklık vardı. İnsanlar panik içindeydi. Koşuşturanlar, bağırınlar, yerde çırpınanlar... Sokaklar normalde neşeliyken, o gece bir anda ağır, kasvetli bir karanlıkla dolmuştu. Her şey o kadar hızlı geliyordu ki, aklım bir türlü almiyordu. Sonunda evimize ulaştık. Babam bizi bırakıp gitti. Bütün gece annemle sarılıp oturduk. "Her şey geçecek." diyerek beni sakinleştirmeye çalışıyordu. O gece kimse uyuyamadı. Kafamda uçak sesleri, tankların gürültüsü çınlıyordu.

Ertesi sabah silahlar susmuş olsa da havadaki gerginlik bitmemişti. Yorgun yüzler, hasar görmüş binalar ve araçlar... Hiçbir şey birkaç saat önce olduğu gibi değildi. Halkımızın gösterdiği cesaret ve kararlılık sayesinde güneş yeni güne parlayarak doğmuştu. O geceyi asla unutmayacağım. Unutturmamak için de elimden geleni yapacağım.

İSTANBUL'UN KADİM GÖLGELERİNDE BİR GENÇ ADAMIN HİKÂYESİ

VEHİBE CİSİRİ

Sabahın ilk ışıkları, İstanbul'un minare ve kubbelerine yumuşak bir ışıltı serpiyordu. Boğaz'ın serin esintisi şehrin dört bir yanına yayılırken, tarihin dokunuşunu her köşede hissetmek mümkündü. İşte bu büyümlü şehirde, yıllar sonra geri dönen bir genç adamın hikâyesi başlıyordu. Adı Ali'ydı. Babasının izinde, büyük bir merak ve hayranlıkla tarih dolu bu şehre geri dönmüştü.

Ali, şehrin kalbine doğru ilerlerken, her adımda bir zaman makinesine binmiş gibi hissediyordu. Gözleri, eski taş yapıların üzerinde gezinirken, her bir taşın, her bir çini parçasının anlatacak bir hikâyesi olduğunu biliyordu. Eski bir marangoz olan dedesinin anlattığı hikâyeler, aklında birer tablo gibi canlıydı. Meydana ulaştığında, yüzündeki gülümseme daha da belirginleşti. Karşısında, dimdik ayakta duran Sultanahmet Camii bütün ihtişamıyla ona bakıyordu.

Caminin kapısından girdiğinde, içini tarifi imkânsız bir huzur kapladı. Kubbede maviyle altın dans ediyordu. Bu büyüleyici motiflerin çiziminde, ustalara yardım eden ruhların hâlâ burada olduğundan emindi. Caminin her bir köşesi, her bir sütunu birer sanat eseri idi ve Ali bu sanatın içinde kaybolmak istiyordu. Tarihi binanın yapım sürecini hayal ettikçe, taş ustalarının çekiç darbeleri, demircilerin ateşle dans eden elleri ve çini ustalarının ince işçiliği gözlerinde canlanıyordu.

Gün ilerledikçe, Ali'nin yolu Ayasofya'ya düştü. Binlerce yılın tanığı olan bu yapı, İstanbul'un hem doğusunu hem de batısını kucaklayan ruhunu yansıtıyordu. Devasa kubbenin altında durup yukarı baktığında, mozaiklerin ve fresklerin ihtişamı karşısında büyülenmemek elde değildi. Ali, Bizanslı ustaların bu sanatı nasıl yarattığını, her bir taşın yerine nasıl büyük bir özenle yerleştirildiğini düşündü. Bu duvarlarda saklı olan tarihin kokusunu içine çekti.

Ayasofya'dan çıkıp Topkapı Sarayı'na doğru yürüdüğünde, Ali'nin kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı. Sarayın ihtişamı, Osmanlı İmparatorluğu'nun gücünü ve zarafetini gözler önüne seriyordu. Harem'in dar koridorlarında yürürken, sultanların ve cariyelerin fısıltılarını duyar gibi oldu. Bahçesindeki lale ve güllerin arasında oturup bir süre dinlenirken, sarayın yapımında çalışan usta ellerin emeğini düşündü. Her bir avlu, her bir köşk büyük bir ustalığın ürünüydü.

Ali, İstanbul'un tarihi yapılarını keşfetmeye devam ederken, bir gün Süleymaniye Camii'ne vardı. Mimar Sinan'ın bu başyapıtı karşısında nefes almakta zorlandı. Caminin büyüklüğü, sadeliği ve ihtişamı, onu derin bir düşünceye sürükledi. Mimar Sinan'ın dehasını ve onunla birlikte çalışan ustaların sabrını düşündü. Caminin içinde gezinirken, duvar ve tavanlardaki ince işçiliği inceledi. Bu yapının her bir köşesi, emek ve sanatın mükemmel bir birleşimiydi.

Gün ilerledikçe, Ali'nin yolu Ayasofya'ya düştü. Binlerce yılın tanığı olan bu yapı, İstanbul'un hem doğusunu hem de batısını kucaklayan ruhunu yansıtıyordu. Devasa kubbenin altında durup yukarı baktığında, mozaiklerin ve fresklerin ihtişamı karşısında büyülenmemek elde değildi. Ali, Bizanslı ustaların bu sanatı nasıl yarattığını, her bir taşın yerine nasıl büyük bir özenle yerleştirildiğini düşündü. Bu duvarlarda saklı olan tarihin kokusunu içine çekti.

Ayasofya'dan çıkıp Topkapı Sarayı'na doğru yürüdüğünde, Ali'nin kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı. Sarayın ihtişamı, Osmanlı İmparatorluğu'nun gücünü ve zarafetini gözler önüne seriyordu. Harem'in dar koridorlarında yürürken, sultanların ve cariyelerin fısıltılarını duyar gibi oldu. Bahçesindeki lale ve güllerin arasında oturup bir süre dinlenirken, sarayın yapımında çalışan usta ellerin emeğini düşündü. Her bir avlu, her bir köşk büyük bir ustalığın ürünüydü.

Ali, İstanbul'un tarihi yapılarını keşfetmeye devam ederken, bir gün Süleymaniye Camii'ne vardı. Mimar Sinan'ın bu başyapıtı karşısında nefes almakta zorlandı. Caminin büyüklüğü, sadeliği ve ihtişamı, onu derin bir düşünceye sürükledi. Mimar Sinan'ın dehasını ve onunla birlikte çalışan ustaların sabrını düşündü. Caminin içinde gezinirken, duvar ve tavanlardaki ince işçiliği inceledi. Bu yapının her bir köşesi, emek ve sanatın mükemmel bir birleşimiydi.

GÖNLÜMDEKİ RESUL

EDANUR SÜT

Yüce Allah'ın seçtiği peygamber,
Gönlümüzdeki nur, gönül bekçisi.
İnsanlığa rahmet, merhamet elçisi,
Âlemlere rahmet, Hz. Muhammed.

Mekke'nin nuru, Medine'nin güneşi,
Hüzünleri sevinçlere döndüren kişi.
Adaletin, sabrın örneği,
Her an yüreğimizde Hz. Muhammed.

Yoksulu kucaklayan, yetimi koruyan,
Gariplerin dostu, zalimlere direnen.
Örnek ahlakıyla insanlığa öğreten,
En güzel önder, Hz. Muhammed.

Hakk'ın davetçisi, hidayet rehberi,
Cahiliye karanlığını aydınlatan şairi.
Kardeşlik dini, barışın neferi,
Bütün zamanların en değerlisi, Hz. Muhammed.

Kadir gecesinde, Kâbe'nin karşında,
Yeryüzüne nur saçan, sevgiyle coşan.
Duaları, teslimiyeti gönlümüzde yaşayan,
Ömrümüzün en güzel çağları, Hz. Muhammed.

Ey Allah'ın sevgili kulu,
Dualarımız senin şefaatinle kabul.
Bize de gönlümüzde taşıdığın ulu,
Sonsuz rahmetinin kılavuzu, Hz. Muhammed.

Ey Sevgili Peygamberimiz,
Niyetimiz sana layık olabilmek.
Senin güzel ahlakınla ahlaklanmak,
Bizleri de himayene al Hz. Muhammed.

Şefaathçi olarak, Cennet'in kapısında,
Dualarla yüreğimize saadetin sızdığında.
Bizlere de şefaath etsin, aşkıyla yanan,
Senin için bu yürek her zaman Hz. Muhammed.

Gönlümüzdeki Resul, aşkla anıyoruz seni,
Dualarla yüceltiyoruz, peygamberlerin en üstünü.
Ümmetin olmak en büyük şeref,
Ne mutlu, ne mutlu bize Hz. Muhammed,

KUBBELERİN GÖLGESİ

ZEYNEP FEYZA UZUN

Göğsümde bir mazinin yankısı, Kudüs,
Taş sokaklarında izlerimiz adım adım.
Beyaz örtülü çatılar, tarih kokan duvarlar,
Sana yakışır bir övgüyle yazayım.

Mescid-i Aksa'nın gölgesinde,
Meydanında tarihin derin soluğu.
Dua ezanlarına karışan rüzgâr,
Peygamber gibi kelimelere sarılır.

Surlarında yankılanan destanlar,
Şehre nakış nakış işlenmiş öyküler.
Kubbelerin altında birleşen dualar,
Peygamberin kaleminde semaya yükselir.

Kudüs, sevdamızın en kutsal adı,
Efsus'tan çıkıp gelen bir hüznün.
Sensiz bir dünya bomboş, çaresiz,
Peygamberin yüreğinde yankılanan bir vatan.

Yıkılmış duvarlarında bir asırdan fazla,
Bir milletin hasreti, bir özlemin izi.
Kudüs, seninle dirilişe geçmiş,
Peygamberin kaleminden süzülen bir aşk.

Ey Kudüs, her karışında direniş,
Her taşında tarih, her nefesinde özgürlük.
Peygamberin ruhu dolaşır sokaklarında,
Bir vatanın sevdamızla buluştuğu yerdesin.

BİR KELİME

HIÇ

HAYRUNİSA DEMİRTAŞ

Perdenin aralık bulduğu bir noktasından camdaki korkunç yansımaları seyrediyordu. Defalarca yıkasa da çıkaramazdı yüzünden bu kiri. Kendini günlerce çitilemek istiyordu ama ne fayda, bir süredir yaşadığı acılar, koca bir ömre bedeldi.

İnsanın kendine yaptığı en büyük işkenceydi, her şeye rağmen yaşamak! Bu yüzden kendine ceza kesip yaşamayı seçti.

Bazılarına göre mücadeleledi bu ama yaşanan hisler, çekilen azaplar şiddetli bir işkenceyle aynıydı. Kalbini okyanusun en derin yerine atmayı düşündü ama suyun geri getireceğini biliyordu. O da bir çukur kazıp içine gömdü.

İnsanın kabul etmediğini, toprak neylesin? Dışarıya fırlattı. Çaresiz evine döndü. Saate baktı, akreple yelkovan yoktu. Takvime baktı günler, aylar yoktu. Bir kere daha camdaki yansımalarına baktı.

Gördüğü tek şey hiçti.

SUÇLU

NUR SENA TOKTA

Geleceğini kurmak için çıktığı bu yolda, geçmişini ayaklarına dolanıyor, düzeltmeye çalıştıkça her şey daha da beter oluyordu.

Bitmemesi için çabalıyor, çabaladıkça sona yaklaşıyordu. O kadar kalabalığın içinde yapayalnız bırakmıştı kendini, düşüncelerine hapsolmuştu. Yalnız kaldıkça düşünüyor ve geçmişi daha iyi anlıyordu.

Başına gelenlerinin tek suçlusu oydu. Suçunu herkese pay edip kendini aklamaya çalışsa da tek suçlunun kendisi olduğunu o da çok iyi biliyordu.

Fazlasıyla pişmandı. Artık çabalasa da bir şeyleri değiştiremeyeceğinin farkındaydı. Ne yapması gerektiğini henüz bilmiyordu ama suçunu kabullenip sindirmek için vakit gerekiyordu. Zaman her şeyi silecekti. Sadece suçu değil ondan bile bir şey kalmayacaktı geride. Kendi elleriyle sonunu getirmişti.

Epey bir zaman geçmiş, gece ruhundaki o sesler dinmişti. Ve bir sabah güneşiyle her şey bitmişti. Geçmiş mazide, tecrübesi yanına kalmıştı.

BİR GECE, BİR DİRENİŞ: 15 TEMMUZ'UN HİKÂYESİ

VEHİBE CİSRI

15 Temmuz 2016 akşamı, İstanbul'da hava sıcak ve nemliydi. İnsanlar, yazın tadını çıkarmak için sahillere, parklara ve kafelere dolmuşlardı. Mehmet işten çıkmış, Boğaziçi Köprüsü'nü kullanarak evine dönüyordu. Her zamanki gibi yoğun bir trafik vardı. Evde onu bekleyen sessiz bir akşam yemeğinin hayalini kuruyordu.

Mehmet köprüünün üzerinde alışılmadık bir kalabalık ve hareketlilik fark etti. Askerler köprüyü kapatmış, tanklar yola dizilmişti. Trafik de durmuştu. O an anlam veremediği bir endişe hissetti. Radyo kanallarını dolaşmaya başladı ve kısa süre sonra acil anonslarla ne olduğunu anladı: Demokrasimizi hedef alan hain girişim...

Darbe bildirisi okunurken, Mehmet'in endişesi korkuya dönüştü ama Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın halkı sokaklara davet eden çağrısını duyduğunda, içindeki cesaret kıvılcımı alevlendi. Eşi Ayşe ve iki küçük kızıyla vedalaşıp vatanını korumak için yola çıktı. Halkın gösterdiği cesaret ve kararlılıkla başaracaklarından emindi.

İstanbul sokakları, Mehmet gibi binlerce cesur insanla dolmuştu. Her yaştan ve her kesimden insan, darbecilere karşı tek vücut olmuştu. Tankların önüne yatan, kurşunlara göğsünü siper eden kahramanlar, o gece demokrasi için mücadele ettiler. Zaferle sonuçlanan direnişimiz tüm dünyaya Türk milletinin gücünü gösteriyordu.

Boğaziçi Köprüsü'nde, Mehmet ve arkadaşları, tanklara ve silahlara karşı direnirken, içlerinden biri gözünü kırpmadan tankın önüne yattı. Bu cesur adam, Sabri Ünal'dı. Onun bu fedakârlığı, oradaki herkesin moralini yükseltti. Mehmet, arkadaşlarına dönüp, Unutmayacağız, unutturmayacağız diye haykırdı.

Direnişin en yoğun olduğu anlarda, birçok vatansız şehit oldu. Ömer Halisdemir, Genelkurmay Karargâhında FETÖ'cü generali etkisiz hale getirerek, darbenin seyrini değiştiren kahramanlardan biri olarak tarihe geçti. Mehmet, onun hikâyesini duyduğunda, gözyaşlarını tutamadı.

Gece boyunca süren çatışmalar ve direniş, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte zaferle sonuçlandı. Darbeciler birer birer teslim alındı, milletin iradesi hainlere galip geldi. Mehmet, yorgun ama gururlu bir şekilde evine döndüğünde, kızlarına sıkıca sarıldı.

15 Temmuz Demokrasi ve Milli Birlik Günü olarak anılan bu zafer, milletimizin tarihindeki en önemli dönüm noktalarından biri ve bütün Türkiye için bir onur kaynağıdır.

BİR KELİME

GÜN IŞIĞI

HAYRUNİSA DEMİRTAŞ

Dışarıdayken güneşten kaçmam, güneşin yüzüme hücum edişini beklerim. Bundan garip bir şekilde mutluluk duyarım. Evdeyken odanın perdelerini çeker, akşama kadar beklerim. Hava kararınca perdeleri açar, gecenin gidişini izlerim.

Bu benim hayat felsefem! Odada yaşadığım her şey sanki güneş ışığıyla ortaya çıkacakmış gibi odayı saklarım. Dışarıya çıkınca da güneşe meydan okuyormuş gibi yüzüme vurmasına izin veririm. Belki de bu kendimi avutma biçimim. İşte, hayatımın özeti bu: Güneş ışığı ne zaman, nereye vuracak?

Aslında anlaması o kadar da zor insanlar değiliz! Sadece birisinin perdelerimizi açıp güneşi göstermesini bekliyoruz. Neden kendimiz açmıyoruz? Aslına bakarsanız sizin, bizim, onun, bunun hissettiği duygular ve yaşadığımız şeyler, gördüklerimizin ötesinde değil, önündedir. Sadece ışığı doğru yere tutmak lazım. İnsanlar ne kadar farklı hayat yaşasalar da, duygularımız eninde sonunda ortak bir yerde buluşabilir.

İnsanlığın bir sorunu da başkasının perdemizi açmasını beklememizden kaynaklanıyor. Aradığımız şey, kendimizde bulamadığımız cesaret olunca, etrafa bakıp başkasından bekliyoruz. Bu normaldir fakat kimse kalıcı değildir.

Sizi güneş ışığıyla tanıştıran kişi, aynı zamanda odanıza ve geceye hapsedebilir.

ZAMAN

ELİF ÇAPAR

Telaşla odasına koşan ekin arkadaşının ona aldığı bilekliği aramaya başladı. Uzun süre aradıysa da bulamadı. Kendini kötü hissediyordu çünkü arkadaşı ona bilekliği hiç çıkarmamasını söylemişti. Üzgün bir şekilde annesinin yanına gitti. Annesi "Neyin var, iyi misin?" diye sordu. Ekin üzgün bir şekilde annesine baktı. "Eftalya'nın aldığı bilekliği kaybettim, bulamıyorum."

Odasına geri döndü ve tekrar aramaya başladı. Bir saat sonra yıldızlı bilekliğini buldu. Büyük bir sevinçle ayağa kalktı. Hemen evden çıkıp arkadaşının yanına gitti. Eftalya'ya simsıkı sarıldı. Birlikte gülüşerek parka gidip uzun süre oynadılar. Akşam olmuştu. İki arkadaş vedalaşıp ayrıldılar.

Ekin karşıya geçerken Eftalya'ya el sallıyordu. Hızla gelen bir araba onun yolda olduğunu fark edemedi. Eftalya yerde kanlar içinde yatan arkadaşının yanına koştu. Ekinin hayalleri yarım kalmış, küçücük bedeni toprağa değmişti. Zaman ve dikkatsizliğin her şey olduğunu arkadaşısı Eftalya o zaman anladı.

Çok üzülen Eftalya birkaç gün içinde kendini topladı ve Ekin'in yarım kalan hayallerini tamamlamak için küçük yaşına rağmen kendine söz verdi. Yıllar sonra Eftalya bir savcı oldu. Arkadaşının hayalini de gerçekleştirip ünlü bir yazar oldu. Ondan tavsiye isteyen herkese zamanın kısıtlı ve en önemli şey olduğunu söylüyordu. Yarım kalan hikâyeleri artık tamamlanmıştı.

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَظَلَمُوا لَمْ يَكُنِ اللَّهُ لِيَغْفِرَ لَهُمْ وَلَا لِيَهْدِيَهُمْ طَرِيقًا

NİSÂ-169 "Allah onlara ancak içinde ebedî olarak kalacakları cehennem yolunu gösterecektir. Bunu yapmak Allah için pek kolaydır."

ENKAZ

VEHİBE CİSRI

Savaşın acımasızlığı, bir zamanlar huzurlu ve neşeli olan kasabayı harabeye çevirmişti. Gökyüzüne süzülen kara dumanlar, kasabanın üzerine bir kâbus gibi çökmüş, patlamaların yankılanan sesi umutları silip süpürmüştü. Celal, omuzları yılların ağırlığını taşımaktan yorgun, her adımında dizleri titreyen bir adamdı. Gözleri bir zamanlar parlak olan bakışlarını kaybetmişti. Bulanık bir sis perdesinin ardında kalmış gibi güçlükle görüyordu. Yorgun bacakları onu her adımda zorluyor, bir zamanlar güçlü olan bedeni şimdi her hareketinde ağırlarla sarsılıyordu.

Yıkık dökük evlerin arasında yürürken, her bir enkaz parçası, her bir kırık tahta, Celal'in adımlarını daha da ağırlaştırıyordu. Taşların üzerinde tökezledi, elini uzatıp bir duvara tutunarak dengesini sağladı. Patlamalar kesilmiş, etraf sessizliğe bürünmüştü. Savaşın getirdiği yıkımın en acımasız tarafı bu sessizlikti.

Celal, yıkıntılardan üzerinde dolaşırken, duyduğu ince bir çocuk ağlaması, kalbini derinden sarstı. Molozların arasına eğilip taşları ve kırık tahta parçalarını dikkatlice kenara çekmeye başladı. Birkaç dakika süren bu yoğun çabanın ardından, Celal, küçük bir çocuğun yüzünü gördü. Kumral saçları toz içindeydi, mavi gözleri yaşlarla doluydu. Uzun kirpikleri toz ve yaşların oluşturduğu bir tabakaya bulanmıştı. Bir oğlan çocuğu, oracıkta sıkışmış, korkudan titriyordu. Celal, çocuğun gözlerinde hem korkuyu hem de umut kııntısını gördü. "Dayan evlat, seni buradan çıkaracağım," dedi. "Adın ne senin?"

Celal, molozları büyük bir çaba ile kaldırıırken, küçük çocuk, korkudan titreyerek Celal'e bakıyordu. Kısık bir sesle fısıldadı: "Ali." Çocuğun sesindeki masumiyet, Celal'in yüreğini delip geçti. Küçük bedeni neredeyse kırılacak kadar zayıftı. Titreyen dudaklarıyla sadece "Annem, babam..." diyebilirdi. Celal, acıyla içini çektik, cansız bedenler biraz ilerde yatıyordu.

Kaçmaları gerekiyordu. Savaşın ortasında, her köşe başında bir asker, her an bir tehlike vardı. Ali adındaki bu küçük çocuk, Celal'in kollarında çaresizce uykuya daldı. Bu masum çocuğu daha güvenli bir yere götürmek zorundaydı. Hava karardığında kucağındaki Ali'yle birlikte yola çıktı. Enkaz haline gelmiş kasabayı geride bırakırken, gökyüzünde parlayan yıldızlar tek ışık kaynağıydı. Titrek bacaklarıyla ormanın derinliklerine doğru yürüdü.

Ormanın içinde, yüksek ağaçlar gökyüzünü kaplamış, ay ışığını zar zor süzüyordu. Gece karanlığında ilerlerken, ağaçların hışırtısı ve baykuşların ötüşü dışında hiçbir ses yoktu. Ali'yi daha rahat taşıyabilmek için sırtına bağladı. Bir elini küçük bedeni desteklemek için kullanarak yürümeye devam etti. Bir süre sonra, bir açıklık bulup etrafa baktı. Ağaçların arasındaki bu güvenli yerde, geceyi geçirebilecekleri bir sığınak yapmaya karar verdi. Celal, yere eğilerek kuru yaprakları ve dalları topladı. Bu dallarla küçük bir çatı oluşturdu. Yaptığı bu geçici barınağa Ali'yi dikkatlice yerleştirdi. Çocuğun yüzündeki huzurlu ifade, Celal'in yorgunluğunu bir nebze olsun hafifletti. Yanına uzanarak Ali'ye yakın olmayı sürdürdü ve onu sıcak tutmak için ceketini çocuğun üzerine örttü.

Ertesi sabah, güneşin ilk ışıkları ağaçların arasından süzölmeye başladığında, yeniden yola koyuldular. Her adım, onları tehlikeden biraz daha uzaklaştırıyordu. Gündüzleri ağaçların gölgesinde yürüyerek, geceleri ise gizlice dinlenerek ilerlemeye devam ettiler. Celal, her fırsatta Ali'ye hikâyeler anlattı. "Bir zamanlar, senin gibi küçük bir çocuk varmış," diye başladı her hikâyeye. "O da senin gibi cesurmuş, korkusuzmuş. Bir gün, büyük bir maceraya atılmış..." Ali, Celal'in anlattığı bu hikâyeleri büyük bir ilgiyle dinledi. Celal'in sesi, ona güven veriyor ve etrafındaki tehlikeleri unutmamasını sağlıyordu.

Yağmur aniden bastırdı. Celal, Ali'yi korumak için onu daha sıkı sararak bir ağacın altına sığındı. Yağmur damlaları, ağaçların yapraklarından süzölerek üzerlerine düşerken, Celal, bedenini siper ederek, Ali'yi ıslanmaktan korudu. Islak ve soğuk bir gecenin ardından, sabah olduğunda ikisi de yorgun ve bitkindi. Ancak, her şeye rağmen yeniden yola koyuldular.

Ormanın derinliklerinde bir nehir buldular. Celal, nehrin kenarında durup suyun akışını izlerken, Ali'ye "Bak, bu nehir, bizi daha güvenli bir yere götürecektir," dedi. Nehrin akış yönünü takip ederek ilerleyeceklerdi. Temiz su içerek güç topladılar. Birkaç gün süren bu zorlu yolculuğun ardından, sınırı geçmeyi başardılar. Yabancı bir ülkenin topraklarına ayak bastıklarında, Celal'in yüreğine bir nebze olsun su serpildi. Ali'ye daha iyi bir yaşam sunmak için gelmişti bu yabancı diyarlara. Eğer uygun bir aile bulabilirse bu çok kolay olurdu. Uzun arayışlar sonunda, geniş avlulu, yüksek duvarlı bir malikâneye ulaştılar. Bu ev, çevresindeki diğer yapılar gibi yıkılmamış, sağlam kalmıştı. Avlusundaki çiçekler, savaşın yıkıcılığından habersiz açmaya devam ediyordu.

Celal, büyük malikânenin kapısında durduğunda, Ali'ye dönüp gözlerinin içine baktı. "Burada güvende olacaksın," dedi. Gözlerinde biriken yaşları gizlemeye çalışıyordu. "Seni tekrar almak için geri geleceğim, söz veriyorum." Ali, Celal'in bu sözlerinin ağırlığını tam olarak kavrayamasa da, gözlerindeki ciddiyeti ve sevgiyi hissetti. Küçük kollarıyla Celal'e sıkıca sarıldı.

Celal, Ali'yi ailenin güvenli ellerine bıraktıktan sonra, ülkeden ayrılmak üzere geri dönerken, beklenmedik bir şekilde askerler tarafından durduruldu. Askerler, onun ülkeye kaçak girdiği gerekçesiyle tutukladılar. Celal, kendini savunmaya çalışsa da, altı ay boyunca bir hapishane hücrelerinde kalmaktan kurtulamadı.

Hapishanenin soğuk duvarları arasında geçen altı ay, Celal için bir ömür gibi geldi. Küçük, karanlık hücrede geçen zaman, adeta durma noktasına gelmişti. Her gün aynı gri duvarlara bakmak, Celal'in içindeki umudu eritiyordu. Duvarlardaki rutubet izleri, tavanın köşelerindeki örümcek ağları, zamanın burada ne kadar yavaş geçtiğinin birer göstergesiydi. Hücrenin dar penceresinden süzölen zayıf güneş ışığı, Celal'in dış dünyayla olan tek bağlantısıydı. Pencerenin ardında, özgürlüğün ferahlatıcı havası vardı ama Celal, demir parmaklıkların ardında mahsurdu. Günler birbirini kovalarken, Celal, Ali'nin güvende olduğunu düşünerek teselli bulmaya çalışıyordu.

Celal, altı aylık mahkûmiyetin ardından serbest bırakıldığında, savaşın hala devam ettiği kasabasına geri döndü. Enkazın arasında, gökyüzünde yankılanan bir patlama sesi duyuldu. Celal, hızla bir binanın altına sığındı. Tam o sırada, aynı sığınağı paylaşan eski bir arkadaşını fark etti. Arkadaşı, yüzünde derin acı çizgileriyle Celal'e baktı ve "Celal, sen buradasın," dedi. Celal, derin bir nefes alarak cevap verdi, "Evet, ama neler olduğunu pek bilmiyorum. O çocuğu bıraktığım aileyi bulmalıyım."

Arkadaşı, gözlerinde derin bir hüznle Celal'e baktı. "O çocuk... Onun kim olduğunu hatırlıyor musun Celal?" dedi. Celal, kafasını sallayarak, "Sadece onu kurtarmam gerektiğini biliyorum. Ama şimdi nerede olduğunu öğrenmeliyim."

Arkadaşı, Celal'in gözlerinin içine baktı ve derin bir nefes aldı. "Celal, o çocuk senin biricik torunun." Celal, duydukları karşısında donup kaldı. Zihninde parçalar yavaş yavaş yerine oturuyordu. "Ali benim torunum mu? Oğlum ve gelinim... Onlar öldü mü?" diye mırıldandı.

"Celal, ne yazık ki öyle. Ama Ali'yi güvenli bir yere götürdün. Şimdi onu bulmalısın."

Celal, Ali'nin izini sürmek için yıllarca birçok ülke ve şehir dolaştı. Her çocuk yüzüne, her genç bedene Ali'yi görme umuduyla baktı. Ancak, Ali'yi bir daha asla bulamadı. Celal'in yaşı ilerledikçe, bedeni de zayıflamış, arayışını sürdüremez hale gelmişti. Son anlarına yaklaşırken, küçük bir hastane odasında, zayıf bedeninin son enerjisiyle yatıyordu. Zihni hala Ali'yi arıyordu. Celal, son nefesini verirken, dudaklarından sadece bir kelime döküldü. "Ali..."

BİR KELİME

YOSUN

HAYRUNİSA DEMİRTAŞ

Duyguların yosun tutması, insanın, ruhunu öldürmesinin ilk adımdır. Önce tutunacak bir kaya ararsın, kayayı gördüğünde seni oraya götürecek bir dalgayı beklersin, ulaşmaya çalıştıkça beraberinde denizin dışarıya attıklarını da taşırsın. Kayaya gidene kadar dalgaya hürmet eder, ulaşınca da sınıksı sarılıp kök salarsın. Bir bakarsın ki herkes denizin güzelliğini, temizliğini konuşur ama kimse bilmez denizin güzelliği yosunun varlığındandır. Görünüşe hep aldanır insan...

KADER

ELİF ÇAPAR

Kader âni nedir bilir misiniz? Bizleri nereye sürükleyeceği belli olmayan bir terimdir. İyi veya kötü sonuçları olabilir. 15 Temmuz 2016 gecesi, insanlar vatanları için sokaklara dökülmüştü. Hepsinin tek bir amacı vardı: Vatani koruyup sahip çıkmak. Yiğitlerimiz hainlere karşı koymaya çalışıyordu. Canlarını vermeye hazırlardı. Yerler, şehitlerimizin kanlarıyla kırmızıya bürünmüştü. Tankların üstüne koşanlar bile vardı. Her yer karmakarışıktı. Sanki dünya bir anlığına sınısıyah olmuştu. Göz gözü görmüyordu. Yerde yatan parçalanmış bedenler, askerler, vatani için çabalayan binlerce insanın cesetleri orada birleşmişti. İşte onlar, ülkemizin en güçlü kahramanları olan şehitlerimizdi. Mücadelenin sonunda kazanan Türk halkı oldu. Hepsi, o gece vatani uğruna canını feda edenler sayesinde. Bayrağımız, şehitlerimizin uğruna göklere tekrar çıktı ve şehitlerimizin kanını temsil edencesine kırmızı rengiyle dalgalandı. Herkesin aklına gelen tek şey, temsilimiz olan İstiklal Marşımızdı.

SOHBET

ECRİN YEKE

Toplantı bitiminde arkadaşıyla yemek yemeğe karar verdiler. Sıklıkla gittikleri şık restoran İstanbul'un boğaz kesiminde bulunuyordu. İki arkadaş siparişlerini verdikten sonra kuyu bir sohbete daldılar. Bir süre sonra yemekler geldi. Arkadaşı çok acıkmış olmalıydı. Kulağım sende, diyerek yemeğe koyuldu. Konuyu toparlayıp son sözlerini söylemek niyetindeyken unuttuğu bir şeyi hatırladı. Konuşmasını birden kesti. Koşar adım dışarı çıktı. Geride bıraktığı arkadaşını hiçbir şey olmamış gibi yemeğine devam ediyordu.

BÜYÜMEK

NUR SENA TOKTA

Denize karşı oturmuş bir çocuk gördüm. Kıyıda dalgaların ıslattığı, soğuk rüzgâra göğüs germiş küçük bir çocuk... Bazı insanlar çocukluğunu yaşayamadan büyüme zorunda bırakılır. Parkta oynamaları gereken yaşta bir köşede oturmakla yetinir. Minicik kalbinde bir sürü umut kırıntısı. Bazılarının hayalleri yaşantısına sığmayacak kadar büyüktür. Bazılarıysa hayal kuracak bir hayata bile sahip değildir. Hak ettiğini değil payına düşeni alır. Hayalleri çoktur fakat fırsatları yoktur. Başarılarsa zoru alt eder, başaramazlarsa zorun altında ezilip giderler. Gülüşleri hep yarım, acılarının gölgesinde kalır. Boyundan büyük dertlerle savaşan küçük bedenler, yaşamaktan çok savaşması gerektiğinin farkındayken, bir insan daha ne kadar büyüyebilir!

ومن لم يتذوق الصمغ لا يعرف ما القصة.

ÇİZİM VEHİBE CİSRI

**"TUTKAL TATMAYAN,
HİKÂYESİNİN
NE OLDUĞUNU BİLEMEZ."**

ÇEVİREN
VEHİBE CİSRI

Gezici bir marangoz vardı. Her seferinde farklı yere gidip ihtiyacı olana yardım ederdi. Yanında bir miktar tahta ve marangozluk aletleri de taşıyordu. Bir gün karşısına koca bir aslan çıktı. Marangoz üzerine doğru tehditkâr adımlarla gelen aslanı görünce, korkuyla geri çekildi. Kendisini avlamaya niyetli olduğunu hemen anladı. Koşarak ondan kaçması mümkün değildi. Bu yüzden hayatını kurtarmak için aslanın önünde diz çöküp yalvarmaya başladı: "Lütfen beni öldürme, sana yaz kış barınabileceğin bir ev yapayım. Benim ustalığımı gör, sana ne kadar güzel bir yuva yapabileceğimi izle."

Aslan, marangozun teklifini ilginç buldu. Onun sözünü dinlemeye karar verip "Peki," dedi. "Eğer bana güzel bir ev yaparsan, seni serbest bırakırım." Marangoz derin bir nefes alıp işe koyuldu. Tahtalarını ve aletlerini kullanarak, ormanın ortasında sağlam ve güzel bir ev inşa etmeye başladı. Günlerce çalıştı, her detayı özenle işledi. Nihayet, ev tamamlandığında, aslanı çağırdı. "Aslan Kral, evini bitirdim. Lütfen içine girip ne kadar güzel ve rahat olduğuna bak."

Aslan, marangozun işini görmek için içeri doğru adım attı. Marangoz, aslanın eve tamamen girmesini bekledikten sonra, hızla kapıyı kapatıp kilitledi. Aslan bir tuzağa düştüğünü anlamıştı ama artık çok geçti. Tahtaları yapıştırmakta kullandığı tutkal kazanı hâlâ ateşin üzerinde kaynıyordu. Marangoz onu dikkatlice alıp evin üzerindeki bir delikten içeriye döktü. Kızgın tutkalla yanan aslanın acı dolu çığlıkları ormanın dört bir yanına yayıldı.

Marangoz, hedefindeki kasabaya doğru koşmaya başladı. Aslan acı içinde kıvrılıyor ve yardım istiyordu. Onun çığlıklarını duyan diğer hayvanlar hemen yardıma koştular. Birlikte aslanı kurtarmak için ahşap evi kırıp onu dışarı çıkardılar. Aslan inleyerek yerinden kalktı, öfkeyle etrafa bakındı. Marangozu bulmak için yola koyuldu.

Diğer hayvanlar da aslanın peşine düştü. Marangoz, arkasından gelen hayvanları fark ettiğinde, yakındaki bir ağaca tırmanarak saklandı. Aslan ve diğer hayvanlar ağacın dibine geldiklerinde marangozu gördüler. Aslan, hayvanlara ağaç gövdesinin yanında durmalarını ve birbirlerinin sırtına çıkarak marangozu yakalamalarını söyledi. Hayvanlar birbirlerinin sırtına tırmanarak marangozun yanına ulaşmaya çalıştılar. Marangoz, canavarların neredeyse ona ulaşmak üzere olduğunu gördüğünde, içinde bulunduğu durumu düşündü ve aklına dâhiyane bir fikir geldi. Yüksek sesle bağırdı: "Oğlum, şu tutkal kazanını ver!"

Aslan, "tutkal" sözünü duyar duymaz, ateşle dağlanmış gibi yerinden sıçradı. O, hayvanların en altında ve ilk basamaktayken hızla kendini onların altından çekti. Aslan kaçarken, diğer hayvanlar da birbirlerinin üzerine düşüp yaralandılar. Her biri morluklar, kırıklar ve yaralar içinde, aslanın peşinden kaçtılar. Aslan sonunda durup sakinleştiğinde, hayvanlar ona neden kaçtığını sordular. Aslan cevap verdi:

"Tutkalı tatmayan, hikâyesinin ne olduğunu bilmez."

BİR KELİME

NEZAKET

NUR SENA TOKTA

İnsanı yükselten şey başarı, şan şöhret değildir. Bir sabah uyanırsın, hiçbiri kalmamış. Düşün, sen insanlarda ne kadar vardın ve ölünce ne kadar kaldın?

Yaşamak var ölüp toprak olmakta...

İnsanlara hoşgörülü davranmak, seni ezik göstermez. Maddiyatın geçmediği tek kapı gönül kapısıdır unutmama. Mutlu değilsen de gülümse, belki o şekilde başka bir insanın mutluluk sebebi olursun. Sevinç pahalı bir şey değil!

Bazen küçük bir tebessümle neler kazanacağını bilemezsin. İnsanlar çok değerli. Sana yapılmasını istemediğin davranışları, sen de kimseye yapma. Yaşattıklarının aynası sensin, nasıl bakarsan öyle görünmeye mahkûmsun. Güzel kalplerde yaşamak ne güzel.

Nezaket insanın temel parçası. Bunu kullanmak da var, cebinde saklamak da. Kendine duvarlar örmenin sadece sana zararı olur. Belki zamanla paslandı kalbin ama sen affedince özgür kalacaksın.

Güzel davrandığın kadar varsın.

Sen nezaketin kadarsın...

KARGA

HAYRUNİSA DEMİRTAŞ

Dünyada bu kadar açlığın, kıtlığın, kötülüğün sebebinin, insanın da sahip olduğu ama genellikle kargaların kullandığı vicdan olduğunu düşünüyorum. Kargalar, onlara yapılan iyiliği de kötülüğü de asla unutmazlar. Muhtemelen bu hayvanların tek kusurları fazla kinci olmalarıdır. İnsan dediğimiz varlık daha çok karganın bu özelliğine sahip olduğundan, etrafa verdiği acı çok daha fazladır.

Elbette herkes mükemmel olacak diye bir şey yok ama iyiliği ve kötülüğü dengelemek gerekir. Bu hayvanlar kincidir ama onlara yapılan en ufak iyiliği unutmaz ve karşılığını fazlasıyla verir. Kötüyse de bunu bize her şekilde gösterir ki, karganın kötülüğünü kazanabilmek yine bizim elinizdedir. Biz ona bir şey yapmadıkça kötü olmaz, hatta dost olur.

Eminim kargalar bu kurulu dünya düzenini ve yöneticilerini fark edebilseler, kahkahalarla gülüp aptallığımızla alay ederlerdi. Biz kendi evini kirleten ve sonunu bildiği halde yaptım ki diyebilecek kadar yüzsüz olabiliyoruz. Yaptığımız her kötülük bumerang misali mutlaka bize döner. Bunu bile bile bütün zekâmızı kötülük için harcıyor, sonunda üzülen yine biz oluyoruz. Kanatlı bir et parçasından öğrenebileceğimiz çok şey var.

YILDIZLARIN ÖTESİNDE: DERİN UZAY YOLCULUĞU

VEHİBE CİSİRİ

BAŞLANGIÇ

Gemi, sessizliğin hüküm sürdüğü yıldızlararası boşlukta süzülüyordu. Aurora, insanlığın en ileri teknolojileriyle donatılmış, keşif amacıyla tasarlanmış harika bir gemiydi. Ben, Kaptan Alara, geminin kontrol merkezinde oturuyordum, geniş görüş penceresinden yıldızların büyüleyici parlaklığını izliyordum. Yolculuğumuz, efsanevi Andromeda Galaksisi'ne doğru uzanıyordu. Kimsenin daha önce gitmediği yerlere gitmek, yeni dünyalar keşfetmek ve evrenin sırlarını çözmek için yola çıkmıştık.

1.Bölüm

YILDIZ SİSTEMİNE VARİŞ

Haftalar süren yolculuğun ardından, sonunda sinyalin kaynağına ulaştık. Bu, devasa bir kırmızı dev yıldızın etrafında dönen bir gezegen sistemiydi. Gezegenlerden biri, yaşam belirtileri gösteriyordu. Yüzeyi, yemyeşil ormanlarla kaplıydı, mavi okyanusları parlıyordu. İniş için en uygun yeri belirledik ve hazırlıklara başladık. İniş yaptığımızda, kendimi bir masal diyarında gibi hissettim. Havanın tatlı kokusu ve hafif esen rüzgâr, dünyadan çok uzakta olmamıza rağmen evdeymiş gibi hissettiriyordu. Etrafımızda devasa ağaçlar yükseliyordu. Bu ağaçların yaprakları altın sarıydı. Renkler, dünyada görmediğimiz türdendi. Ekipmanlarımızı hazırlayıp, gezegenin derinliklerine doğru ilerlemeye başladık.

3.Bölüm

ENERJİ KAYNAĞININ PEŞİNDE

Yazılardan öğrendiklerimiz bizi yeni bir hedefe yöneltti. Bu enerji kaynağını bulmalı, onun sırlarını çözmeliydik. Lyra'nın rehberliğinde, kayıp şehre doğru yola çıktık. Yüzlerce kilometre yol kat ettikten sonra, devasa bir kapının önüne geldik. Bu kapı, eski şehre açılıyordu. Kapıyı açtığımızda, karşılaştığımız manzara nefes kesiciydi. Şehir, hala parlayan kristallerle doluydu. Bu kristaller, o gizemli enerji kaynağının izlerini taşıyordu. Şehrin merkezine doğru ilerlerken, devasa bir enerji jeneratörüyle karşılaştık. Bu jeneratör, hala aktifti ve içinde büyük bir güç barındırıyordu.

5.Bölüm

SON SAVAŞ

Koruyucu varlık, devasa bir enerji patlamasıyla ortaya çıktı. Yan saydam, ışık saçan bir formdaydı ve gözleri yıldızlar gibi parlıyordu. Bizden, jeneratöre yaklaşmamızı engellemek için tüm gücünü kullanıyordu. Ekibimle birlikte, bu varlığa karşı mücadeleye başladık. Lyra, varlığın zayıf noktalarını tespit etti ve bize stratejik bilgiler verdi. Mücadele sırasında, arkadaşlarımdan bazıları yaralandı. Ancak, kimse geri çekilmeyi düşünmüyordu. Hepimiz, bu enerji kaynağının sırlarını çözenin, insanlık için ne kadar önemli olduğunun farkındaydık.

7.Bölüm

BİLİNMEZLİĞE YOLCULUK

İlk birkaç hafta, gemideki herkes için bir alışma süreci oldu. Mürettebatım, galaksinin en yetenekli bilim insanları, mühendisleri ve kâşifleriydi. Onlarla birlikte çalışmak benim için bir onurdu. Geminin yapay zekâsı Lyra, her detayı izleyerek, bizlere rehberlik ediyordu. Lyra'nın sesinin, geminin her köşesine yayılması bize güven veriyordu. Yolculuğun ortalarında, geminin sensörleri aniden bir sinyal yakaladı. Bu sinyal, bilinmeyen bir kaynaktan geliyordu ve hiç karşılaşmadığımız bir frekansta. Hemen tüm mürettebatı topladım, sinyalin kaynağını araştırmaya başladık. Uzun analizler sonucunda, sinyalin uzak bir yıldız sisteminden geldiğini belirledik. Bu, bizi büyük bir keşfe sürükleyebilirdi.

2.Bölüm

GİZEMLİ KALINTILAR

Gezegenin iç kısımlarında ilerledikçe, garip yapılar keşfettik. Bu yapılar, eski bir medeniyete ait olmalıydı. Duvarlarda, karmaşık desenler ve yazılar vardı. Lyra, bu yazıları analiz edip bunların eski bir galaktik dil olduğunu söyledi. Yazıların içeriği, kayıp bir medeniyetin hikâyesini anlatıyordu. Bu medeniyet, Andromeda'nın derinliklerinde büyük bir şehir inşa etmişti. Ancak, bir felaket sonucunda şehir yok olmuştu. Yazıların devamında, bu felaketin sebebinin galaksiler arası bir güç olduğu belirtiliyordu. Bu güç, kontrol edilemeyen bir enerji kaynağıydı ve bu enerjiyi kullanmayı başaranlar, evrenin kaderini değiştirebilirdi.

4.Bölüm

FELAKETİN GÖLGESİ

Ancak, bu gücü kullanmak düşündüğümüz kadar kolay değildi. Jeneratörün etrafında, şehrin eski sakinlerine ait kemikler ve kalıntılar vardı. Bu, jeneratörün ne kadar tehlikeli olduğunu gösteriyordu. Ekip arkadaşlarımla birlikte, jeneratörü incelemeye başladık. Lyra, bize bu enerjiyi nasıl kontrol edebileceğimizi anlatıyordu. Tam bu sırada, beklenmedik bir şey oldu. Şehrin derinliklerinden gelen bir ses, tüm ortamı titretti. Bu, jeneratörü koruyan bir varlığın sesi olmalıydı. Bu varlık, eski medeniyetin son koruyucusuydu. Jeneratörün kontrolünü ele geçirmek isteyen herkese karşı savunma yapıyordu.

6.Bölüm

ZAFER VE DÖNÜŞ

Uzun ve zorlu bir mücadeleden sonra, sonunda varlığı yenmeyi başardık. Jeneratör, artık kontrolümüz altındaydı. Lyra'nın yardımıyla, bu enerjiyi güvenli bir şekilde nasıl kullanabileceğimizi öğrendik. Jeneratörün gücünü gemimize entegre ettik ve dönüş yolculuğuna başladık. Yolculuğun geri kalanında, keşfettiğimiz bilgileri analiz ettik. Bu enerjinin insanlığın geleceğini nasıl değiştirebileceğini tartıştık. Gemimiz, artık sadece bir keşif aracı değil, aynı zamanda büyük bir sır taşıyan bir hazinedi. İnsanlık, bu enerji sayesinde galaksinin en uzak köşelerine bile ulaşabilecek ve evrenin sırlarını çözebilecekti.

8.Bölüm

MÜZİK

NURAN NAZ PALAN

"Müzik duygunun kısaltma işaretidir" demiş Tolstoy. Sözle dile getiremediklerimizi, ses ve ahenkle haykırandır müzik... Tıpkı bir nefes gibi dolaşır bedenimizde, etkiler ruhumuzu, şekillendirir ve bizi duygularımızla yüzleştirir. Bazen mutluluk, bazen hüznü hissederken, kalbimizin atışını değiştiren ritimlerle karşılaşmamız, sizce de bir tür büyü değil mi?

Bana göre müzik ve huzur kavramı birbirleri ile hayat bulmuştur. Çünkü çok üzgün hissettiğimiz de veya bir duygudan kurtulmak istediğimiz de müziğe başvururuz. Bu iki durum da müzik ile duygularımızı şekillendirebildiğimizi gösterir. Eğer duygularımızı kontrol altına alabilirsek ruhumuzda dengelenir ve huzura kavuşmuş oluruz.

Bu öyle bir büyü ki, huzurun birlikte anlam kazandığı, hatta kötü hissettiğimizde sığındığımız bir limandır. Dalgalarıyla bizi coşturan, dinginleştiren bir liman. Müzik bir büyü müdür, uçsuz bucaksız dalgaların sığınağı mıdır bilmem. Ama bilirim ki ruhumuzda benliğimizle buluşup bizi huzura erdiren müzik, hayatın özüdür. Ben de hayatımın merkezinde olan müziğin birleştirici gücünü, lise hayatımın başlarında kısa sürede yakınlaştığım bir arkadaşım sayesinde öğrendim. Bizi yakınlaştıran şey ikimizin de koşulsuz sevdiği müzikti. Farklı tarzdaki müzik zevklerimiz dostluğumuzu pekiştirdi.

Yorgun bir günün ardından minibüste dinlediğimiz bir müzik, sokak sanatçılarından istediğimiz bir parça, kulaklıklardan sızan hatta belki de bir kuşun şakırdadığı bir ezgi hayatımıza renk katar. Her şeyin gri olduğu şu çağda renklerle buluşmak sizce de büyüü bir hazine değil midir? İşte bu hazine bizi birbirimize bağlar.

Başka bir konuya daha değinmek istiyorum. Burada bulunan herkesin bir düşün veya kına gecesi hayal etmesini istiyorum. Aklımızda hemen nasıl bir görüntü canlanır? Belki upuzun bir halay, belki horon tepen insanlar ya da dans eden bir çift. Kısacası müzik eşliğinde eğlenen, anılarını ölümsüzleştiren bir sürü insan.

Müzikte dil, din ve ırk ayrımı yoktur. Her tarz müzik zevki herkese hitap edebilir. Bazen şarkıların sözlerini anlamasak bile melodisi bizim ruhumuza işler. Baktığımızda hiçbir söz olmadığı halde Aytaç Doğan, Vivaldi, Mozart ve Itri gibi besteciler müzikleriyle bizleri etkiler.

Metni okuyan kişiler arasında birden fazla enstrüman çalan var mı merak ediyorum. Enstrüman çalmak, hele ki birden fazlaysa bir hayli zordur. Dışardan bakıldığında her şeyden kolay gibi görünen müzik aletleri, içine girdiğin zaman zorluğunu anladığın, duygularımızı ifade etmek için mükemmel birer araçtır. Her şeyden önce büyük bir emek ve sabır istiyorlar. Örneklemek gerekirse keman çalarken, duruşun eğer dik değilse sırt ağrısı ve omuz ağrısı çekersiniz. Aynı zamanda keman hem yay tutuşu hem de nota basışı gerektirdiği için oldukça zor bir enstrümandır. Piyanoda parmaklarını fazlasıyla hızlı hareket ettirmeniz gerektiği elleriniz ağrır. Bu gibi fiziksel ağrılar daha çoğaltılabilir. Aynı zamanda psikolojik olarak da yorulabilirsiniz. Her gün aralıksız olarak belli bir şeyle ilgilenmek, tüm ağrılarına göğüs germek, heyecanınızı hiç kaybetmemek çok önemlidir.

Müziğin kısıtlayıcı olmadığını ve evrensel olduğunu hangi din, dil, ırka ait olursak olalım bir enstrümana bağlanmamızla kanıtlayabiliriz ve bu sayede insanlar birbirlerine olan önyargılarını kırarlar, birbirlerine daha olumlu davranırlar.

Metnimi Platon'un şu sözleri ile bitirmek istiyorum; Müzik evrene bir ruh verir, zihne kanat takar, hayalleri uçurur ve her şeyi hayat verir.

Müzikle kalın, sağlıcakla kalın...

KARASU

VEHİBE CİSRİ

Kara tüyleriyle gökyüzünde süzülen sessiz bir hayalet gibi görünüyordu. Her sabah, güneşin doğuşunu karşılamak için ağaçların tepesindeki mekânını seçerdi. Orada, nazik bir çığlık atarak güne uyanış kutlardı. Diğer kuşlar gibi şarkı söylemeye devam etmez, bilgelik dolu bir sessizliğe gömülürdü. Karasu ormanda benzersizdi. Görenleri etkisi altına alan siyah incelikli bedeniyle ağaçların tepesinde dururdu. Pek çok şeyi bilen ama hiçbir zaman dile getirmeyen bilge bir kuzgundu o.

Bir gün, ormanda yayılan haber herkesi çok şaşırttı. Efsanevi mücevher Zümrüt Damlası yerinde yoktu. Zümrüt Damlası'nın, mitolojik güçlere ve evrende dönüştürücü bir enerjiye sahip olduğuna inanılırdı. Yıllardır kimse onu görmemişti ama ormanda yaşayan her canlı onun varlığını bilirdi.

Karasu ormanda yaptığı uçuşlar sırasında, kaybolan Zümrüt Damlası'nın izine rastladı. İzler ormanın kuzeyinde, yüksek bir dağın zirvesini gösteriyordu. Derin bir iç çekerek bu görevi üstlenmeye karar verdi. Artık onun tek amacı, Zümrüt Damlası'nı güvende tutarak evrenin dönüşümüne yardımcı olmaktı.

Karasu hemen yola koyuldu. Sıradan bir kuş gibi görünmediği için, diğer hayvanlar ona hayranlıkla bakıyorlardı. Yolculuğu boyunca, zorlu doğa koşulları ve vahşi yaratıklar onu tehdit etti ama Karasu, sakin ve zeki tavırlarıyla her engeli aşmayı başardı.

Dağın zirvesine ulaştığında güzelliğin ve ışığın buluştuğu yerde Zümrüt Damlası'nı buldu. Dikkatlice taşı alıp uçmaya başladı. Yükünü taşıırken, Karasu çok zorlandı. Ağırlığı gitgide artarak onu yavaşlatıyordu. Ancak o, güçlü bir irade ve umut dolu bir kalp ile gökyüzünde süzülme devam etti. Nihayetinde, ormandaki diğer hayvanlar onun dönüşünü coşkuyla karşıladılar.

Karasu, Zümrüt Damlası'nı yerine koyar koymaz taşın enerjisi ormanın her bir köşesine yayıldı. Doğa tekrar canlandı, bitkiler büyüdü ve hayvanların sesi daha da gürleşti. Vazifesini tamamlayan Karasu sessiz ve nazik bir şekilde gözlerini kapatıp sonsuz uykusuna daldı. O gün ormanda yeni bir kahraman efsanesi doğdu. Onun olağanüstü çabası, zekâsı ve cesareti yıllar boyunca konuşulmaya devam etti.

YARIŞ

VEHİBE CİSRİ

Güneş Sistemi'nin dışında, keşfedilmemiş uzayın derinliklerinde, dört cesur Türk astronotun yaşadığı heyecan dolu bir macerayı anlatan hikâyemiz başlıyor.

Kaptan Efe, Astronot Aylin, Mühendis Can ve Pilot Deniz, Türkiye'nin gururu olan Uzay Araştırma Merkezi'nde çalışan dört genç ve yetenekli astronot, yeni keşfedilen bir gezegen yarışına katılmaya karar verirler. Bu yarışta, Dünya'dan uzakta bulunan gezegenlere gidecek ve onların sırlarını çözeceklerdi.

İlk etapta, ekibimiz dünyaya benzeyen Mars'a doğru yola çıkar. Mars'ın kırmızı renkli toprakları ve devasa kanyonları onları büyüler. Ancak, Mars'ta bir meteor yağmuruna tutulurlar. Neyse ki, ekip birlikte çalışarak bu tehlikeyi atlama'yı başarır.

Daha sonra, devasa boyutlarıyla onları şaşkına çeviren Jüpiter'e doğru yola çıkan astronotlar, atmosferi helyum ve hidrojenle oluşan ve korkunç fırtınalara sahip bu gezegene ayak basmakta zorlanır. Yine de etrafındaki devasa halkaların, muhteşem manzaralar sunduğunu keşfederler.

Satürn'e ulaştıklarında, halkalarının içinde gizemli bir enerji kaynağı olduğunu keşfederler. Bu enerjiyi kullanarak gemilerini güç ünitelerini doldururlar ve diğer gezegenlere daha hızlı bir şekilde ulaşırlar.

Uranüs ve Neptün'ü de ziyaret ettikten sonra, ekip en sonunda cüce gezegen olan Plüton'a varır. Plüton'un soğuk ve ıssız yüzeyinde, ekip bir keşif daha yapar ve Dünya'yı ne kadar özlediklerini fark edip dönme'ye karar verirler.

Uzay Aracı Merkezi'nde maceralarını herkesle paylaşırlar. Yeni keşifler için daha uzaklara gitmeye karar verirler. Bilinmeyen yıldızlar arası uzayın derinliklerine doğru yola çıkarlar.

Ve macera böylece devam eder. Yeni gezegenler keşfeder, yeni dostluklar kurarlar ve birlikte çalışarak evrenin sırlarını çözmeye devam ederler. Türk astronotlar, yeni keşifler yapmaya devam ettikçe, insanlığın uzaya olan ilgisini ve merakını artırırlar. Ve böylece, "Yıldızlar Arası Yarış" hikâyesi, sonsuza kadar unutulmayacak bir destan haline gelir.

BİR KELİME

DÜŞ

VEHİBE CİSRİ

Denize karşı oturup hayaller kuran, umutlarını tazeleyen bir çocuktü. Düşleri deniz kadar büyük ve genişti. Oysa hayatın ona sunduğu gerçek, umutlarını bulandırmıştı. Annesiz, babasız büyümüş, kısa hayatının çoğunu yetimhanelerde geçirmişti. Yine de pes etmemiş, umutsuzluğa kapılmamıştı. Önünde uzayıp giden sonsuz mavilik, ona her zaman ilham vermiş, güç kazandırmıştı.

Gelecekte hayallerime sahip olabilecek miyim, diye düşünüyordu. Rüzgârın şarkısı, dalgaların dansı, martıların çığlıkları, hepsi ona umut veriyordu. İnaniyordu ki, bir gün hayallerinin gerçekleşecek, yine bu denizin kıyısında özgürce dolaşacak, çok mutlu olacaktı.

Güneşin ufukta kaybolmasını seyretti çocuk. Sonra ayağa kalktı. Ay ışığının yansımalarıyla parlayan suyun üzerinde yürümek istiyordu. Rüyalarına doğru adım atmaya kararlıydı. Geleceği, umutları deniz kadar genişti.

O gece, deniz kıyısında yürüyen sarı saçlı çocuk, yıldızların ışığında kayboldu. Hayalleri, umutlarıyla birlikte sonsuzluğa doğru yol aldı. O artık denizin çocuğuydu, özgürlüğün ve umudun simgesi. Ve yıldızlar, onun kararlılığını kutlamak için parlıyordu.

GECE

ZEYNEP FEYZA UZUN

Kadın, balkonun serin esintisiyle sarılmış, yıldızların altında duruyordu. Gözleri uzaklara dalmış, içindeki karmaşık duygularıyla baş başa kalmıştı. Gece sessizliğiyle ona huzur veriyordu. Yıllardır taşıdığı yükler, bir an için hafiflemiş gibiydi. Derin bir nefes aldı ve ardından dışarı doğru bir adım attı. Ayın solgun ışığı, yüzünü hafifçe aydınlatırken, yıldızlarla buluştuğunu hissediyordu. O an, zamanda kaybolmuş gibiydi. İçsel bir dinginlikle dolup taşan kadın, hayatın akışına kendini bıraktı.

Balkonun kenarında dururken, geçmişin anıları zihnine hücum etti. Sevinçler, hüznler, kayıplar ve kazançlar... Hepsi bir aradaydı ama şimdi, bu anın tadını çıkarmak istiyordu. Geçmiş geride bırakıp, geleceğe umutla bakmanın vakti gelmişti.

Uzaklardan gelen şehir sesleri, ona hayatın devam ettiğini hatırlattı. Herkes kendi yolculuğunda ilerliyordu. O da bu büyük resmin bir parçasıydı.

Belki belirsizliklerle dolu bir gelecek onu bekliyordu ama o bu belirsizliklerle baş etmeye hazırdı. Güçlü bir kararlılıkla, yıldızlara bakarak, geleceğe doğru adım attı.

RÜZGÂR

HENAN ALİ

Rüzgâr tenimi okşar, tekrar ve tekrar
Onun ardından koşturdum hep
Tıpkı benim gibi özgürdü rüzgâr

Gel beni bul, bana hürriyeti hissettir!
Kalbim sakinleşene kadar ardından koşmak
Sadece seninle yaşamak isterim

Ruhum bir cendereye hapsolmuş
İpe ucu senin elinde
Sonu ölüm olsa bile isterim özgürlüğü

Beynimi yıka ey hürriyet!
Beynimi ve ruhumu arındır
Bana ait olduğum yeri göster.

Anne yüreği gibidir rüzgâr
Yanıma uğradıkça temizler beni
Başımı okşar, sarıp sarmalar.

Kurtar beni bu insanlıktan
Özgürlüğü tatmama izin ver
Ecelim gelinceye kadar

Onu bana hissettir
Ey hürriyet getir bana rüzgârı
Rüzgâr tenimi okşar, tekrar ve tekrar

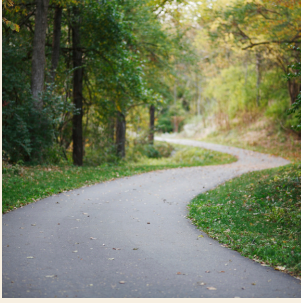

BELKİ ZAMANLA

ASEL AKSOY

Öfke içimi kemiriyor,
Yalnızlığın içinde boğuluyorum sessizce.
Acılar geçer belki zamanla,
Fakat yalnızlık hep benimle.
Milyonlar içinde tek ben yalnızım,
Bu yüzden öfkeliyim sadece.
Karanlık gecelerde yankılanır sessizlik,
Hep yalnızlık, hep karanlık içimde.
Hayır, üzgün değilim,
Öfkeliyim hayata sadece.
Milyonlar içinde tek ben yalnızım,
Bu yüzden öfkeliyim.
Artık alışmam lazım,
Etrafımda yürüyen cesetler,
Artık alışmam lazım.
İçimde yalnızlık, yüzümde karanlık.

BİR KELİME

SENİN YOLUN

NUR SENA TOKTA

Yollar aşılacak, yaşantılar tecrübe edilmek içindir. Uzun bir yolda sağlam adımlarla ilerlemek için önüne baktığın kadar arkana da bakmalısın. Korkarak yürüyüp bir yere varamazsın. Bir Hedefin olmalı! Yeteri kadar da azmin. Sonra zaferi beklemelisin. Adım atarken cesur olman lazım yolundaki taşları kaldırmaman. Kaldıramıyorsan da sevmelisin. Gitmen gerektiğinden değil, yürüdüğün yol senin olduğu için emin adımlarla ilerlemeli ve bitirmelisin.

HAYAT

NUR SENA TOKTA

Hayat bir penceredir, istediğin şeyi görene kadar orada beklemeyi seversin. Neresinden bakarsan orasını görürsün. Neresinden korkarsan orasını tadarsın. Cam olursan kırıklar incitirler. Ve hayat... Yaşamak isteyip yaşamadıklarından, hissetmek isteyip hissedemediklerinden ibarettir. Evin temeli kuvvetli olursa sallansa da yıkılmaz. Fakat o darbe hiç beklemediğin yerden gelirse, enkazın altında kalırsın. Her şeyden ders çıkarmamız gerekir. Hayat, sana ne verdim değil, sen ne kadar aldın, der. Beceremeyene de acı tecrübe düşer. İstemek başarmanın yarısıdır.

TELSİZ CIZIRTISI

BERRANUR AKANSU

Soğuk rüzgâra karşı koyan küçük bir çocuk gibiydim. Henüz yirmi yaşında olmama rağmen, hayat bana böyle hissettiriyordu. Sokaklar sessizliğe bürünmüştü. Koca şehirde yalnızmışım gibi hissediyordum. Sakin adımlarla etrafıma bakınarak ilerledim. Yolum, eski püskü ve zor ayakta duran bir dükkâna çıktı. Sağa doğru yönelen merdivenlerden yavaşça çıkmaya başladım. Dükkânın en üst katına vardığımda, soğuk rüzgâr yüzüme vurdu. Aldırmadan yürümeye devam ettim. Etrafta ne bir ses ne de bir insan vardı. Koca şehir bana kalmış gibiydi. Diğer insanlar neredeydi? Ben neden tektim? Bu düşüncelerle boğuşurken, bir çıtırtı sesiyle irkildim. Umutla etrafıma bakındım ama sesin nereden geldiğini bulamadım. Üst katta olduğumdan, Üsküdar sahilindeki iskeleye yaklaşan bir vapuru gördüm. Hemen aşağı inip iskeleye gittim, vapur iskeleye ulaşmıştı. İçeri girip aramaya başladım. Vapurda ne bir kaptan ne de bir görevli vardı. Buna alıştığım için belki bir şeyler bulurum diye dolaşmaya başladım. Alt kata inen merdivenleri fark ettim ve hemen oraya yöneldim. İndiğimde karşıma bir kapı çıktı. Açmaya çalışsam da başaramadım. Tam ümidi kesmişken, odadan sesler gelmeye başladı. Gelen sesler telsizden çıkan sesler gibiydi. Kapının önüne gelip tekrar zorladım ve bu sefer kapının üzerinde parola yazısı belirdi. Birkaç denemeden sonra kapı yavaşça açıldı. Büyük bir heyecanla odaya adım attım. Yerde birkaç kâğıt ve telsiz vardı. Ben odaya girince sesler kesilmişti. Kâğıtları ve telsizi alarak odadan çıktım. Merdivenlerdeyken telsizden sesler gelmeye başladı. Gelen seslere kulak verdim. Bana terk edilmiş, tek bir odasının ışığı yanan bir deliller hastanesine gitmem gerektiğini söyledi ve ses kesildi. Bundan sonra vapurdan çıkıp denilen yere yürümeye başladım. Garip olan, hiç bilmediğim bir şehirde, hiç bilmediğim sokaklardan geçiyordum. Denilen yere ulaştığımda hava kararmıştı, bu nedenle ışık yanan yeri bulmam kolay olacaktı. Hastaneyi gözden geçirdikten sonra ışık yanan yeri buldum. Hastanenin en ücra köşesindeydi. İçeriye girince tüylerim ürperdi.

MİLLET İRADESİ

EDANUR SÜT

Bir gece ansızın düştü gökten karanlık,
Yüreklere buruk bir sessizlik sararken etrafı.
Gözlerde yıldız, yüreklerde vatan sevdası,
Korkusuzca sokağa döküldü millet, tek yürek.

Tanklar yürüdü sokaklarda, namlusu döndü halka,
Karşısında durdu hiç korkmadan koca yürekli yiğitler.
Bir ses yankılandı yurdun her köşesinde, "Vatan için!"
Ve başladı destan, milletin iradesiyle tarihe yazılan.

Toplar patlarken meydanlarda, gözyaşları sel olurken,
Bir umut doğdu yine yüreklerde, asla tükenmeyen.
Şehitler verildi bu yolda, göğsümüzü gururla kabartan,
Unutmadık, unutmayacağız, o geceyi ve milletin cesaretini.

Şimdi bakıyoruz gökyüzüne, yıldızlar parlıyor hâlâ,
15 Temmuz'un izleri saklı duruyor her yürekte.
Birlikte yürüdük, birlikte direndik, birlikte kazandık bu zaferi,
Ey milletim, gurur ve şeref senin, nice nice yıllara!

GÖZYAŞIYLA SULANAN

ZEYNEP FEYZA UZUN

O zamanlar henüz on yaşında bir çocuktum. Milli mücadele, hayatımızın her anını etkiliyordu. Bu mücadelenin bize yaşattığı acılar yüzünden gözümdeki yaşlar hiç kurumazdı ama geleceğe dair umudumuz hep tazeydi.

Küçük bir köyde yaşasak da işgalcilerin zulmünü derinden hissediyorduk. Her sabah uyanıldığında evimizin etrafında dolaşan yabancı askerleri görürdüm. İçimi tarifsiz bir korku kaplar nefes alamaz olurum ama babamın ve köylülerin onlara karşı gösterdiği cesaret umut vericiydi.

Bir gün köyümüzü savunmak için büyük küçük demeden, hep birlikte dağlara doğru yola çıktık. Kiminin elinde silah, kiminin elinde pala veya bıçak vardı. Henüz çocuktum ama milli mücadele için ben de bir şeyler yapmak istiyordum. Her adımda yüreğimizdeki vatan sevgisi daha da büyüyordu.

Gece gündüz demeden nöbet tuttuk, köyümüzü işgalcilerin elinden kurtarmak için çabaladık. Birçoğumuzun gözleri, sabahlara kadar uyumayanların yorgunluğunu taşıyordu. Bunca zorluğa rağmen hiç yılgınlık göstermedik. Çünkü bu mücadelenin sadece bizim için olmadığını biliyorduk. Biz gelecek nesillerin de umuduyduk.

Sonunda köyümüzü işgalcilerden kurtardık. Bu zaferin bedeli bizim için çok ağır oldu. Kaybettiğimiz yakınlarımız için sürekli gözyaşı döktük ama yaşadığımız bu acılar bize bir daha asla boyun eğmeyeceğimizi öğretti.

Bugün o zorlukları hatırladıkça, hâlâ o günkü gibi ağlıyorum ama artık döktüğüm gözyaşları acıyı değil, umudu ve direniş simgeliyor. Çünkü biz, milli mücadelenin çocukları olarak, vatanımızı korumak için elimizden geleni yapmaya devam edeceğiz.

Milli mücadele sadece yetişkinlerin değil, aynı zamanda çocukların da sahip çıktığı bir davadır. Biz çocuklar, yaşadığımız acılarla büyüdük ve bu acılar bize vatan sevgisini ve direniş ruhunu aşıladı. Artık gözyaşlarımızla suladığımız bu topraklar, özgürlük ve bağımsızlığımızın sembolüdür.

HAZİNE BEKÇİSİ

VEHİBE CİSİRİ

Gökyüzünün karardığı bir akşamüstüydü. Yağmurun denize düştüğü noktalardan yükselen sis, etrafı kaplayan huzursuz bir sessizlik yaratıyordu. Kaptan Murat, güvertede dolanırken, ufukta karanlık bir silüet gördü. Bu denizcilere korku salan yaratığın habercisi olabilirdi.

Murat, yıllardır denizlerdeydi. Çocukluğundan beri denizin tuzlu kokusunu içine çekmiş, kimi zaman fırtınalarla boğuşmuş, kimi zaman da sakin suların keyfini çıkarmıştı. Ancak, bugün karşılaştığı şey bambaşka bir tehditti. Yıllardır duyduğu efsaneler gerçek olabiliyordu. Hemen mürettebatını topladı ve gördüğü şeyi anlattı. Kimi korku, kimi merakla Kaptanı dinliyordu. Murat, daha fazla vakit kaybetmeden yaratığın peşine düşmeye karar verdi. Mürettebat, bu cesur kararı destekliyordu, çünkü hepsi denizciliğin getirdiği keşif ruhunu taşıyordu.

Gemi, yaratığın bulunduğu bölgeye doğru hızla yol aldı. Yaklaştıkça, denizin yüzeyinde garip dalgalanmayı fark ettiler. Suyun altında devasa bir karaltı hareket ediyordu. Bu, efsanevi deniz canavarının ta kendisiydi. Murat, yakından görmek için bir plan yaptı. Birkaç mürettebatla birlikte suya inip yaratığın peşine düştüler. Sudaki her hareket, her dalga Murat ve ekibinin dikkatinden kaçmıyordu. Yaratık, beklemediklerinden daha hızlı ve daha zekiydi. Ancak cesaretlerini kaybetmeden yaratığı izlemeye devam ettiler. Bir süre sonra, yaratık büyük bir mağaraya girdi. Mağara, denizin derinliklerine doğru uzanıyordu. Yaratık bir tür gizli tüneli kullanarak asıl yaşam alanına geçti. Onu takip eden Murat ve ekibi gördükleri karşısında şaşkına döndü. Yüzyıllardır kayıp olan bir medeniyete ait kalıntılar ve büyük bir hazine saklıydı.

Murat, yaratığın aslında bu hazinenin bekçisi olduğunu anladı. Yaratığın saldırgan davranışlarının ardında, hazinesini koruma içgüdüğü yatıyordu. Hazineyi kayıt altına almak için dikkatlice çalışmaya başladılar. Günlerce süren çalışmalar sonucunda, yaratığın gizemini çözdüler. Bu yaratık, denizlerin derinliklerinde yaşayan ve insanlardan uzak durmayı tercih eden bir türdü. Onun görevi, denizlerin gizemini ve hazinelerini korumaktı. Murat ve ekibi, bu keşiflerini belgelendirerek geri döndüler. Artık denizcilik dünyasında yeni bir efsane vardı; deniz canavarı ve onun koruduğu antik hazine. Murat'ın cesareti ve kararlılığı sayesinde, derinliklerdeki gizem bir nebze olsun aydınlanmıştı.

Her ne kadar yaratığın asıl sırrı ve denizlerin tüm gizemleri çözülememiş olsa da, Murat ve ekibi için bu macera, hayatlarının unutulmaz deneyimlerinden biri olarak hafızalarına kazandı. Artık denizciler, deniz canavarını bir tehdit olarak değil, denizlerin ve onların sırlarının koruyucusu olarak görüyorlardı. Keşiflerinin ardından gemilerine geri döndüklerinde, yolculuklarının büyük bir kısmını tamamlamış olmanın huzuruyla doluydular. Ancak bu huzur uzun sürmedi. Dönüş yolculuğunun ortasında, denizin altından gelen güçlü bir titreşim hissettiler. Bu titreşim, deniz canavarının tekrar ortaya çıkışını işaret ediyordu.

Murat, mürettebatına sakin olmalarını işaret etti ve gemiyi kontrol altına aldı. Fakat bu sefer, deniz canavarı sadece bir tehdit değil, aynı zamanda bir mesaj taşıyıcıydı. Devasa yaratık, suyun yüzeyine çıkarak, devasa gözleriyle doğrudan Murat'a baktı. Bu bakışta, yaratığın bir şey anlatmak istediğini hissetti. Murat, yaratığın mesajını anlamak için gemiyi durdurdu ve yaratığa yaklaştı. Suyu atladığında, yaratık etrafında dönüp onu denizin altındaki başka bir mağaraya yönlendirdi. Bu mağara, daha önce keşfettikleri yerden çok daha farklıydı. Mağaranın duvarlarında eski yazıtlar ve çizimler görünüyordu. Murat, bu yazıtların denizin derinliklerindeki sırların anahtarı olduğunu anladı.

Yazıtlar, denizlerin derinliklerinde yaşayan antik bir uygarlığa aitti. Bu uygarlık, deniz canavarını koruyucu olarak atamış ve denizin tüm zenginliklerini ve sırlarını onun himayesine bırakmıştı. Yazıtları dikkatlice incelediklerinde bir harita buldular. Harita, denizlerin derinliklerinde gizli olan daha büyük bir hazinenin yerini işaret ediyordu.

Haritayı takip etmeye karar verdiler. Ancak bu yolculuk, önceki keşiflerinden çok daha tehlikeliydi. Haritada işaretlenen yer, denizlerin en derin ve en karanlık noktalarından biriydi. Bu bölge, güçlü akıntılar, devasa sualtı dağları ve diğer deniz yaratıklarıyla doluydu.

Yolculuklarına başladıklarında, Murat ve ekibi, deniz canavarının rehberliğinde ilerlemeye başladılar. Her adımda, deniz canavarı onlara yol gösteriyor ve tehlikelerden koruyordu. Günler süren zorlu bir yolculuğun ardından, haritada işaretlenen noktaya ulaştılar. Bu nokta, deniz tabanında devasa bir kraterin içindeydi. Kraterin içinde, antik uygarlığın inşa ettiği büyük bir yapı vardı. Bu yapı, denizin derinliklerindeki en büyük ve en değerli hazineyi saklıyordu. Murat ve ekibi, yapının içine girerek hazinenin sırlarını keşfetmeye başladılar.

çeride, altın, mücevherler ve antik eserlerle dolu odalar buldular. Ancak bu hazinenin asıl değeri, antik uygarlığın bilgeliğinde saklıydı. Yapının duvarlarında, denizlerin ve dünyadaki yaşamın sırlarını anlatan yazıtlar ve çizimler vardı. Bu bilgeliği anlayarak, Murat ve ekibi, sadece maddi bir hazine değil, aynı zamanda büyük bir bilgi hazinesi de bulmuş oldular. Murat, bu keşiflerin ardından deniz canavarının ne kadar önemli bir koruyucu olduğunu bir kez daha anladı. Yaratık, denizlerin ve içindeki sırların koruyucusu olarak efsanevi bir yer edinmişti. Murat ve ekibi, deniz canavarıyla birlikte bu bilgileri insanlığa sunmaya karar verdiler.

Geride döndüklerinde, bu antik bilgeliği ve denizlerin sırlarını insanlığa anlatmak için çalışmalarına başladılar. Murat, deniz canavarıyla kurduğu bağ sayesinde, denizlerin derinliklerindeki keşiflerini ve sırlarını paylaşarak, insanlığın denizlere olan bakış açısını değiştirmek için çabalyordu. Murat ve ekibi, denizin derinliklerindeki bilgeliği ve hazineleri keşfettikten sonra, deniz canavarıyla kurdukları bağ sayesinde huzur içinde geri döndüler. Zaman içinde, yaratığın rehberliği ve koruyuculuğu onlara denizlerin gizemlerini daha iyi anlama fırsatı vermişti. Her yıl, yaratığı ve denizin derinliklerindeki hazineyi ziyaret etmek için belirli bir dönemde yola çıkıyorlardı.

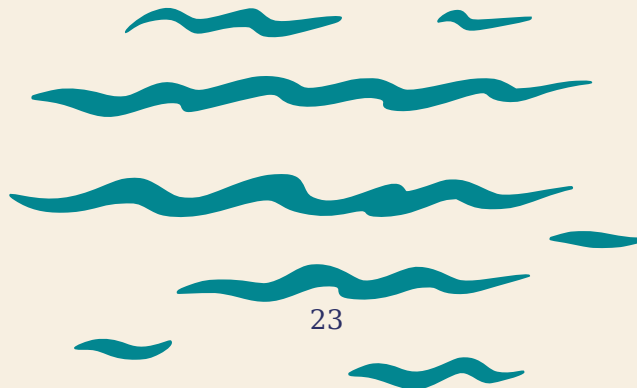
Bir yıl daha geçti ve Murat, mürettebatıyla birlikte deniz canavarını ziyaret etmek için tekrar yola çıktı. Gemi, yaratığın yaşam alanına yaklaştığında, denizin yüzeyinde bir gariplik fark ettiler. Sessizlik ve hareketlilik yoktu; deniz canavarının varlığını hissettikleri yerde, şimdi garip bir boşluk vardı. Murat, yaratığın alışılmadık sessizliği karşısında endişelendi. Gemiyi durdurup suya atladı ve yaratığın genellikle bulunduğu mağaraya doğru yüzdü. Gördükleri manzara karşısında kalpleri sıkıştı; deniz canavarı hareketsiz bir şekildeydi. Devasa yaratığın vücudu, suyun altında hareketsiz yatıyordu ve etrafında dolaşan küçük balıklar dışında hiçbir hareketlilik yoktu.

Murat, yaratığa yaklaştığında, boynuna dolanmış bir plastik poşet fark etti. Bu poşet, yaratığın boşlmasına ve ölümüne neden olmuştu. Yıllarca denizlerin koruyucusu olan bu yaratık, insanların denize attığı basit bir plastik poşet yüzünden can vermişti.

Murat, gözlerinde yaşlarla yaratığın yanında durdu. Mürettebat da durumu fark edip suya atladı ve kaptanlarının yanına geldi. Hep birlikte, deniz canavarının ölümünün trajedisini ve denizlerin kirliliğinin yıkıcı etkisini düşündüler. Bu olay, Murat ve ekibinin denizlere olan bağlılığını ve sorumluluk duygusunu daha da güçlendirdi. Yaratığın ölümünden sonra, denizlerin temizliği ve korunması için daha fazla çaba göstermeye karar verdiler. Deniz canavarının anısını yaşatmak ve denizlerin derinliklerindeki güzellikleri korumak için bir dizi proje başlattılar.

Bir yıl sonra, Murat ve ekibi, deniz canavarının yaşam alanını ziyaret etmek için tekrar yola çıktılar. Bu sefer, yanlarında sadece hüznün değil, aynı zamanda umut da vardı. Yaratığın ölümünden sonra yaşam alanı ve etrafındaki denizler temizlenmişti. Murat, yaratığın bulunduğu mağaraya geldiğinde, duvarlara yeni bir plaka yerleştirdi. Plakada, deniz canavarının anısına yazılmış duygusal bir mesaj vardı: "Denizlerin koruyucusu, bilgeliği ve huzurun simgesi. Onun anısına, denizlerimizi temiz ve canlı tutacağız."

Bu ziyaret sırasında, Murat ve ekibi bir sürprizle karşılaştı. Deniz canavarının ölümünün ardından, onun koruduğu bölgeye başka deniz canlıları yerleşmişti. Bu canlılar, deniz canavarının ruhunu ve koruyuculuğunu devralmış gibiydi. Yeni nesil deniz canlıları, deniz canavarının anısını yaşatıyor ve denizlerin derinliklerindeki sırları koruyordu.

YALOVA
ZEKA PROJE KIZ İHL
DÖRT DÖRTLÜK OKUL

YALOVA ZEKA KIZ PROJE İHL

